

Интерно
гласило
војних ветерана

ИЗДАВАЧ

Удружење војних пензионера Србије
Београд, Браће Југовића 19
ЗА ИЗДАВАЧА
Љубомир Драгањац

Година IX ■ Број 86 ■ Фебруар 2011.

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК
Миладин Петровић

ЛИКОВНО-ГРАФИЧКИ УРЕДНИК
Милен Чуљић

СТАЛНИ САРАДНИЦИ
Др Часлав Антић, Крсман Милошевић,
мр Александар Симоновски,
Никола Оташ

ДОПИСНИЦИ
Добросав Алексић (Алексинац),
Ранко Бабић (Ниш), Предраг Добић
(Сремска Митровица), Радивоје
Здравковић (Подгорица),
Ило Михајловски (Чачак),
Петар Кнежевић (Београд), Будимир М.
Попадић (Нови Сад), мр Александар
Симоновски (Крушевача),
Стеван Стојановић (Шабац),
Драгослав Ђорђевић (Крагујевац),
Јово Бенџун (Зајечар)

ФОТОГРАФИЈЕ У БРОЈУ
Будимир М. Попадић, М. Петровић,
М. Чуљић, дописници и сарадници

УНОС ТЕКСТОВА
Редакција

ДИСТРИБУЦИЈА
Павле Лучић

Лист излази месечно.
Тираж: 2. 600 примерака
Телефон-факс: 011/322-8076

ШТАМПА
Лан-пласт, Београд

Адреса, Београд, Браће Југовића 19
Ел. пошта: logosmil@yahoo.com

ISSN 1452-3809

9 771 452 380002

НАСЛОВНА
СТРАНА:

Протест војних
бескућника у
Крагујевцу

Присилно исељавање из војних објеката (НЕ)УСПЕЛИ ПРЕПАДИ У ЗОРУ

Присилно исељавање станара из војних самачких хотела, започето у "Бристолу", настављено је, 9. фебруара, у хотелу "Галеб" - у раним јутарњим часовима.

Тај "препад у зору", како то војници воле да кажу, изведен је муњевито и професионално, али поставља се и питање: да ли је изведен на људски и законит начин? Јер, онај плач очајника, силом исељених станара, у коме су смештени сви њихови пропали снови о крову над главом и сва неправда пре-ма њима, говори да се не би требало "вежбати" на овим мученицима.

Сасвим је могуће да међу станарима има и оних који немају право на смештај у самачком хотелу. У томе се и станари слажу. Али, има и мишљења да се исељава "сиротиња", а заштићени су неки који су, на "мистериозан" начин, дошли у хотел. Није ли то довољан разлог да се "спусти лопта", да се престане са "препадима" и све реши редовним, законитим путем.

Ко сада, осим суда, може праведно да пресуди и каже да је ВУ "Дедиње" једина у праву, а да сви остали, избачени на улицу из Бристола, Галеба и Звездаре, нису?! И ко сада, осим суда, може да гарантује да међу избаченима нема и оних малих, "сиротих" људи о које се њихова драга војска огрешила?

Ако у групи избачених на улицу из три поменута хотела има бар један који је противзаконито избачен, то је сасвим довољан разлог да се каже да ти "препади у зору" војних полицијаца нису успели.

Чим је обавештен о присилном исељавању станара из "Галеба", председник УВПС Љубомир Драгањац је, са председником Извршног одбора Зораном Вучковићем и секретаром Павлом Лучићем, дошао пред хотел да се упозна са ситуацијом, али им војна полиција није дозволила да уђу у зграду.

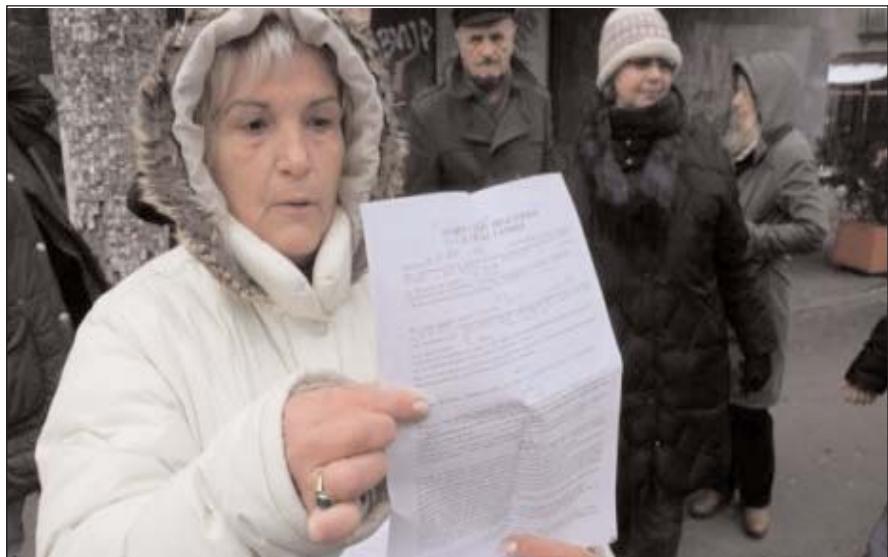
Више станара обратило се УВПС за помоћ. Међу њима је и заставник прве класе у пензији Благоје Каракић који са супругом станује у хотелу Галеб, у соби од 9,5 квадрата (513), од 1992. године, а тражи да му се донесе решење за већу собу (512), у којој са супругом станује од 2005. године, а исељење му је заказано за 7. фебруар.

Удружење ВПС се одмах обратило ВУ "Дедиње", а затим и Управи за општу логистику, с молбом да се помогне заставнику Каракићу. А, 22. фебруара, на молбу више станара из војних објеката, упутило је допис Управи за општу логистику МО у коме се, између осталог, каже:

"УВПС-е обратило се више корисника војне пензије који станују у војним објектима. По њиховим изјавама, да би наставили коришћење смештаја у војним објектима, добили су наређење да дуг који нису уплатили за коришћење смештаја морају да измире тако што ће 50 одсто уплатити одмах, у готовом, а преостали део у ратама.

Како се ради о војним пензионерима, чија су примања веома ниска и нису у могућности да одмах плате 50 одсто дуга, ово Удружење предлаже да се дуг измири у једнаким ратама до 30 одсто од месечних примања, како је и законом прописано да се месечна примања могу оптерећивати".

Миладин Петровић

Пуковник Слађан Ристић
о улози Управе за традицију, стандард и ветеране

КО ЂЕ БРИНУТИ О ВОЈНИМ ПЕНЗИОНЕРИМА

"Интеграцијом Фонда за СОВО и Републичког Фонда ПИО, област пензијског и инвалидског осигурања корисника војних пензија прећи ће у надлежност Републичког фонда ПИО, док ће право на социјалну заштиту (здравствену и остале видове социјалне заштите) војни осигураници остваривати у Министарству одбране, односно органу који ће бити формиран и надлежан за те послове, а предвиђа се да то буде Дирекција за војне осигуранике. Дирекција за војне осигуранике ће у складу са војним прописима, након њеног оснивања настојати да побољша све видове социјалне заштите у погледу свих војних осигураника", каже начелник Управе за традицију, стандард и ветеране пуковник Слађан Ристић.

Будући да је Управа за традицију, стандард и ветеране недавно основана и да о њеној улози и заједницама војни пензионери још нису доволно упознати, замолили смо начелника Управе пуковника Слађана Ристића да читаоце "Ветерана" упозна са "личном картом", надлежностима и основним заједницама Управе и да кориснике војне пензије обавести о неким актуелним питањима која их тиште.

Пуковник Ристић је на почетку објаснио улогу, надлежности и основне задатке Управе, напоменувши да ће говорити само о питањима из оквира тих надлежности.

"Одлуком министра одбране од 18. јануара 2010. године", подсетио је начелник, "формирана је Управа за традицију, стандард и ветеране, а 19. марта јој се претпочињавају Фонд за социјално осигурање војних осигураника, Војни музеј и Дирекција за промену каријере. Управа се налази у саставу Сектора за људске ресурсе Министарства одбране и за свој рад одговорна је помоћнику министра одбране за људске ресурсе.

Имајући у виду да је Законом о одбране дефинисано да Министарство одбране обавља послове који се, између осталих, односе на културну, музејску и верску делатност за потребе система одбране, као и указане потребе да се ове области и послови који су до сада били разједињени у више организационих делова и целина МО, с обзиром да су уско повезани, обједине и буду у надлежности сада једне организационе јединице МО, формирана је Управа каква је наша данас.

Наша управа обавља послове који се односе на: културну, музејску и верску делатност за потребе система одбране; питања традиције и етике; питања подршке запосленима у проналажењу новог запослења; питања задовољења потреба ветерана; питања стамбеног

обезбеђења; питања пензионог и здравственог осигурања војних осигураника; област хуманитарног права; сарадња са осталим министарствима и организацијама која се баве пословима из области традиције, стандарда и ветерана.

Три потчињена састава

Управа има три директно потчињена састава и то су:

- Фонд за социјално осигурање војних осигураника је потчињени састав Управе за традицију, стандард и ветеране, који је надлежан за остваривање права и обавеза из социјалног осигурања војних осигураника кроз пензијско, инвалидско и здравствено осигурање. У делатност Фонда сада спада и стамбено обезбеђење корисника војних пензија (само социјално најугроженијих категорија), као и накна-

да трошкова становиња корисника војних пензија и права из оповркава.

- Војни музеј је потчињени састав Управе за традицију, стандард и ветеране, који је надлежан и једина матична установа за музејску делатност у Министарству одбране. Организује и обавља ову делатност са тематиком из војничке прошлости нашег народа и у суштини прати развој наших ОС, односно Војске. Ова установа културе прикупља, чува, стручно и научно обрађује музејске предмете од значаја за упознавање војне историје српског народа, публикује их и излаже, а све у циљу развоја материјалне културе војноисторијског карактера. Поседује преко 33.000 тродимензионалних предмета војноисторијске провенијенције који говоре о војној историји српског народа и осталих народа на Балкану. Наравно његов рад је незамислив без сарадње са музејским установама у земљи и иностранству.

- Дирекција за промену каријере је потчињени састав Управе за традицију, стандард и ветеране, која је надлежна за реализацију и развој Програма подршке у промени каријере професионалних припадника МО и ВС који се зове "ПРИСМА", а који се завршава у јуну текуће године. Програм пружа подршку лицима којима престаје или је престала служба по потреби службе у систему одбране и део је садржаја социјалног програма којим се обезбеђује адекватно решавање питања неперспективног војног кадра кроз њихово интегрисање у цивилне секторе друштва током процеса реформе система одбране данас, али и у будућности, без додатног оптерећења пензијских, социјалних и других постојећих фондова Републике Србије.

Као и све друге организацијске це-

лине у МО и ВС, поред општих законских и подзаконских прописа на основу којих обављају своје послове у МО и ВС и у складу са којима функционишу, тако и Управа за традицију, стандард и ветеране обављају своје послове кроз поштовање норматива и регулатива, најпре Устава Републике Србије, затим Закона о државној управи, Закона о министарству, Закона о одбрани, Закона о Војсци Србије, Правила службе Војске Србије, а делокруг рада Управе (ту мислим на област културе, традиција, вере, социјалних и стамбених питања) спроводи се у складу са законским и подзаконским прописима који дефинишу ове области на нивоу Републике Србије и прописима и актима којима се оне уређују у систему одbrane односно Војсци Србије".

Статусна питања војних пензионера

"Основна делатност Фонда за СОВО", према Ристићевим речима, "је остваривање права и обавеза из социјалног осигурања војних осигураника, утврђених Законом о Војсци Југославије, ("Службени лист СРЈ", број: 43/94, 28/96, 22/99, 44/99, 74/99, 3/2002, 37/2002 и "Службени лист СЦГ", бр. 7/2002, 44/2005 - у даљем тексту: Закон о ВЈ), Законом о Војсци Србије ("Службени гласник Р. Србије", број: 11/2007 и 88/2009 - у даљем тексту: Закон о ВС) и другим подзаконским актима у области пензијског, инвалидског и здравственог осигурања.

Фонд за социјално осигурање војних осигураника Управе за традицију, стандард и ветеране Сектора за људске ресурсе Министарства одбране, организује и обезбеђује законито остваривање права из социјалног осигурања војних осигураника и врши исплату пензија и других новчаних давања корисницима војних пензија, као и њихово усклађивање са законима и подзаконским актима.

Права из социјалног осигурања остварују се у управном поступку, према важећој законској и подзаконској регулативи, а поступак остваривања права прописан је Законом о општем управном поступку".

Кад је реч о пензијама пуковник Ристић објашњава да се у Фонду за СОВО остварује право на следеће врсте пензија: "за случај старости - право на старосну и превремену старосну пензију; за случај инвалидности - право на инвалидску пензију; за случај престанка службе по потреби службе - право на пензију остварује професионално војно лице када наврши најмање 20 година стажа осигурања, а потребе службе захтевају престанак службе; за случај смрти корисника војне пензије - право члана породице на породичну пензију; за случај телесног оштећења професионалног војног лица проузрокованог повредом на раду или професионалном болешћу - право на новчану накнаду за телесно оштећење; за случај болести корисника војне пензије - право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, с тим да ово

право не могу да остваре чланови породице корисника војне пензије.

Право корисника војне пензије на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица остварује се, и усклађује, под условима утврђеним Законом о пензијском и инвалидском осигурању Републике Србије, у износу који припада цивилним осигураницима. (Висина накнаде одређује се у висини износа усклађене новчане накнаде за помоћ и негу, која сада износи 13.703,46 динара, месечно).

Дугови

Ступањем на снагу Уредбе о изменама и допунама Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у ВЈ ("Службени лист СЦГ", бр. 35/04), која се примењује од 1. 8. 2004. године и Уредбе о изменама и допунама Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у ВЈ ("Службени лист СЦГ", бр. 42/05), која се примењује од 1.10. 2005. године, стекли су се услови за усклађивање војних пензија свим затеченим корисницима пензија са измененим елементима пензијског основа, а сагласно одредби члана 261. Закона о ВЈ, којим је регулисано да се пензије усклађују са растом плате професионалних војника.

Уредбом из 2004. године, прописани су нови елементи војног додатка, као дела плате професионалних војника, и то: одговарајући % за службу у одређеним јединицама; одговарајући % за обављање командне или руководеће дужности; фиксни део од 340 бодова, на име регреса за годишњи одмор и за топли оброк.

Уредбом из 2005. године, повећан је број бодова по чину. По овој Уредби пензије су према чину усклађене по службеној дужности од дана доношења Уредбе. Међутим, по Уредби из 2004. године војне пензије су усклађене решењем, али разлика пензије по тим решењима односно настали (основни) дуг према корисницима војних пензија који за период од 1. 8. 2004. године до 30.11.2007. године, износи око 4.500.000,00 динара није исплаћен.

Од 1.12. 2007. године, војне пензије се исплаћују у припадајућем - усклађеном износу сагласно наведеним уредбама.

Стручна служба Фонда за СОВО је ради решавања овог проблема сачинила нацрте више прописа (нацрта Закона и нацрта Уредби) исте, у форми иницијатива, упутила Министарству одбране, Министарству рада и социјалне политике и Министарству финансија, координирала рад на изради и доношењу прописа којим се уређује измирење дуга према корисницима војних пензија, као и друге мере. Све наведено до данас није реализовано.

Што се тиче последње верзије нацрта Закона о претварању доспелих а неизмирених обавеза према корисницима војних пензија у јавни дуг Републике Србије, крајем 2010. године исти је упућен на давање мишљења Министарству Финансија Републике Србије, које до данас

није дало став и мишљење по предметном питању.

Корисници војних пензија су ради остваривања права на исплату дуга по основу усклађивања пензија, пред судовима опште надлежности покренули поступке за накнаду штете, а на основу правоснажних и извршних 8.127 пресуда, врши се принудна наплата са рачуна Фонда за СОВО и то основног дуга, законске затезне камате судских трошкова, и трошкова извршења. До сада је са рачуна Фонда за СОВО исплаћено укупно 1.829.089,372,05 динара.

У судском поступку, Стручна служба користи сва законом дозвољена правна средства тако што подноси суду жалбе, с тим што, до данас, ни у једном спору суд није позитивно одлучио по жалби Фонда за СОВО, а на сваку донету пресуду, Фонд за СОВО подноси жалбу Окружном суду, који такође ни у једном случају није одлучио у корист Фонда за СОВО".

А на питање зашто се то тако ради, пуковник Ристић одговара: "Уколико Фонд за СОВО не би улагао сва дозвољена правна средства приговоре, жалбе и остало, у релативно кратком року би огроман број судских предмета постао правоснажан и предмети извршни, што би угрозило систем социјалног осигурања војних осигураника".

Увећани трошкови становања

"Осим наведених права из пензијског и инвалидског осигурања у Фонду за СОВО", каже пуковник Ристић, "остварује се и право на накнаду дела трошкова за становање корисника војних пензија без стана, односно оних корисника који у току професионалне војне службе нису решили своје стамбено питање, или су избегли из бивших република СФРЈ, где су имали решено стамбено питање и који су подстанари или користе смештај у војним хотелима или војним објектима.

Услови, висина и начин остваривања права на накнаду дела трошкова за становање прописани су Правилником о употреби, условима и начину коришћења средстава за побољшање материјалног положаја корисника војних пензија без стана ("Службени војни лист", бр. 32/10).

Висина ове накнаде за кориснике војних пензија који станују у својству подстанара, у зависности од броја чланова породичног домаћинства и њиховог прихода, износи од 4.610,00 динара (за самца подстанара) до 18.460,00 динара (за породицу од четири члана - подстанаре).

За кориснике војних пензија који користе смештај у војним хотелима или војним објектима, Фонд за СОВО сноси стварне трошкове смештаја тих лица, у складу са изменама Правилника, од 15. 6. 2010. године".

Укључивање у систем ПИО Србије

"Законом о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Р. Србије", бр.

101/10)", према речима пуковника Ристића, "прописана је интеграција Републичког фонда за ПИО и Фонда за СОВО односно укључивање војних осигураника у систем пензијског и инвалидског осигурања Републике Србије.

Одредбом члана 79. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о ПИО, регулисан је поступак преузимања послова пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника, од стране Републичког фонда за ПИО, који су сада у надлежности Фонда за СОВО.

Између осталог, прописано је да ће послове обезбеђивања и спровођења пензијског и инвалидског осигурања, као и послове финансијског пословања који су били у надлежности Фонда за СОВО, на дан 1. 1. 2012. године преузети Републички фонд ПИО, а ставом 2. истог члана, да се преузимање односи на права из пензијског и инвалидског осигурања која подразумевају право на пензију, право на додатак за помоћ и негу, право на новчану накнаду за телесно оштећење и право на накнаду погребних трошка, које се сматра правом из пензијског и инвалидског осигурања.

Такође је регулисано да Фонд ПИО од 1. 12. 2010. године преузима и имовину, обавезе и запослене Фонда за СОВО, у делу који се односи на послове пензијског и инвалидског осигурања.

До интеграције фондова, тј. до 31. 12. 2011. године, остају на снази одредбе Закона о Војсци Југославије, у делу који се односи на пензијско и инвалидско осигурање војних осигураника, односно поглавље XVI Закона о ВЈ, које регулише услове за остваривање права на војну пензију, као и одредба члана 192. став 2. 3. и 4. Закона о Војсци Србије, које прописују услове за остваривање права на пензију по потреби службе и који ће бити у примени до 31.12.2014. године.

Почев од 1. 1. 2012. године, војни осигураници ће остваривати право на пензију на начин прописан одредбама Закона о изменама и допунама Закона о ПИО, које се односе на професионална војна лица.

Фонд за СОВО је у другој половини 2010. године, у складу са предложеним изменама и допунама Закона о ПИО, започео активности на интеграцији у Републички фонд ПИО односно предузето је следеће:

- донет је План реализације активности за прелазак Фонда за СОВО у Републички фонд за ПИО;

- образоване су радне подгрупе, у којима су председници подгрупа из Републичког фонда ПИО, а заменици председника подгрупа из Фонда за СОВО, које координирају конкретне активности на реализацији задатака;

- одржано је више састанака у Републичком фонду ПИО и Фонду за СОВО, на којима је договорен начин реализације интеграције фондова.

Од ступања на снагу Измена и допуна Закона о ПИО, па до интеграције фондова 1. 1. 2012. године у 2011. години ће се интензивирати рад радних група и запослених, ради реализације плана активности предвиђених за прелазак Фонда за СОВО у Републички фонд за ПИО".

Здравствена заштита корисника војне пензије

"Корисници права на војну пензију", како истиче пуковник Ристић, "остварују здравствену заштиту у војним здравственим установама, без икаквих сметњи, на основу важеће здравствене књижице, а уколико у месту пребивалишта нема војних здравствених установа, војни осигураници остварују право на здравствену заштиту у цивилним здравственим установама, на основу Уговора о пословно-техничкој сарадњи који је Фонд за социјално осигурање војних осигураника потписао са Републичким заводом за здравствено осигурање (брз 33161-3 од 13. јуна 2009. године).

Одредбом члана 3. став 2. Уговора, Завод се обавезује да уговором са здравственим установама примарног нивоа (амбуланте и домови здравља) уговори обавезу установа да према медицинским индикацијама за остваривање секундарног и терцијалног нивоа здравствене заштите, осигурунике Фонда за СОВО у свим случајевима упућује у војноздравствене установе (ВМЦ Београд, ВМЦ Нови Сад и Војна болница Ниш), осим у случајевима када се ради о кабинетским специјалистичким прегледима, неопходном лабораторијском испитивању, болничком лечењу до 7 дана у хитним случајевима или до стицања услова за транспорт болесника у војноздравствену установу, као и код здравствене заштите жена и деце.

Фонд за социјално осигурање војних осигураника, упутио је обавештење Републичком заводу за здравствено осигурање, број 1464-1 од 06. јануара 2011. године, да је у току израда и достављање нових здравствених књижица и идентификацијских картица за војне осигуранике, ради чега се продужава важност оверених војних здравствених књижица за 2010. годину до 30. 6. 2011. године.

У погледу изједначавања права лечења и опоравка војних осигураника, са цивилним осигураницима, настојање је да се тај обим права изједначи.

Интеграцијом Фонда за СОВО и Републичког Фонда ПИО, област пензијског и инвалидског осигурања корисника војних пензија ће прећи у надлежност Републичког фонда ПИО, док ће право на социјалну заштиту (здравствену и остале видове социјалне заштите) војни осигураници остваривати у Министарству одбране, односно органу који ће бити формиран и надлежан за те послове, а предвиђа се да то буде Дирекција за војне осигуранике. Дирекција за војне осигуранике ће у складу са војним прописима, након њеног оснивања настојати да побољша све видове социјалне заштите у погледу свих војних осигураника.

Остваривање права на социјалну заштиту

Корисници војних пензија у Фонду за СОВО остварују и друга права из социјалног осигурања, а једно од тих права је

- право на једнократну новчану помоћ, које се обезбеђује из средстава Фонда намењених за побољшање материјалног положаја корисника војне пензије, са најнижим примањима и по основу тешке болести.

Право на једнократну новчану помоћ (по захтеву) корисник војне пензије може остварити у одговарајућем новчаном износу сваке друге године, уколико испуни услове прописане Правилником о начину коришћења средстава Фонда за СОВО, која се издавају за опоравак корисника војне пензије. Ова помоћ, у зависности од прихода породичног домаћинства и тежине болести износи од једне од три просечне војне пензије односно од 38.868 - 116.604 динара.

Законом о изменама и допунама Закона о ПИО није регулисана ова врста помоћи, па је корисници војних пензија, након интеграције фондова, од 1. јануара 2012. године, неће остваривати.

А на питање да ли постоји икаква могућност да се и после 1.1. 2012. издвајају средства за једнократну новчану помоћ (ЈНП) корисницима војне пензије, пуковник Ристић је одговорио:

"Ступањем на снагу Закона о изменама и допунама Закона о ПИО, престаће да важе одредбе Закона о Војсци Југославије и Закона о Војсци Југославије које су регулисале право на, између осталог и ову врсту помоћи, а која је установљена одлуком органа Фонда за СОВО. По схватању стручне службе Фонда за СОВО - не постоји правни основ да ова накнада буде прописана и после 1. 1. 2012. године."

Права КВП на стамбено обезбеђење

"Стамбено питање корисника војних пензија", према речима пуковника Ристића, "решава се по одредбама Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране ("СВЛ" бр. 38/05, 16/08, 26/08 и 39/08), Правилника о решавању стамбених потреба корисника војних пензија ("СВЛ" бр. 34/10), као и Правилника о употреби, условима и начину коришћења средстава за побољшање материјалног положаја корисника војне пензије без стана (СВЛ" бр. 32/10) којим је предвиђена могућност да се војним пензионерима који остварују право на накнаду дела трошка за становљавање и којима је правоснажним закључком о прихватању молбе за стан односно за зајам или кредит утврђено право на решавање стамбеног питања, одобре средства за стамбено збрињавање у максималном износу од 20.000 евра у динарској противвредности према званичном средњем курсу динара који утврди Народна банка Србије на дан преноса тих средстава.

На питање шта доноси нови правилник и какве су реалне могућности за доделу станове у 2011. години, пуковник Ристић одговара:

"Изменама и допунама Закона о одобрани омогућено је утврђивање будућег модела стамбеног збрињавања запослених у МО и ВС и пензионисаних лица.

Важећи Правилник о решавању стамбених питања у МО предвиђа решења која су непримењива у пракси (додела зајмова, додела земљишта). У току је израда Нацрта правилника о решавању стамбених потреба у МО па сада можемо говорити о начелним а не и коначним решењима која овај правилник доноси. Нацртом правилника о решавању стамбених потреба у МО предвиђено је да ће корисници војних пензија моћи да своју стамбену потребу реше доделом стана у закуп на неодређено време као и до сада. Такође се омогућава да своје стамбене потребе решавају и на један од следећих начина:

-корисници војних пензија који немају стан или користе стан неодговарајуће структуре коначно би своју стамбену потребу решавали путем бескаматних новчаних средстава за куповину станакуће или побољшања услова становања;

-корисници војних пензија без стана који остварују накнаду дела трошкова за закуп стана коначно би решавали своју стамбену потребу путем неповратних новчаних средстава ради коначног решавања стамбених потреба.

Неопходна средства за ову намену обезбеђивао би Фонд за финансирање стамбених потреба у Министарству одбране. О функционисању Фонда за финансирање стамбених потреба у Министарству одбране као и осталим решењима која доноси "нови Правилник" можемо детаљније говорити тек по његовом доношењу.

На основу закљученог уговора са Грађевинском дирекцијом Србије (ГДС) о заједничкој изградњи станова на локацији бивше касарне "4. јули" на Вождовцу, по којем МО уступа земљиште са постојећом инфраструктуром, а ГДС гради објекте, Министарство одбране добија 21% од изграђене стамбене површине. У току је процедура за закључење анекса уговора, којим ће се прецизирати конкретни

станови на територији Републике Србије, за припадајућу површину, а само један део ће се изградити и предати на овој локацији за потребе МО. По том основу предвиђено је да се прибави 115 станова за потребе Министарства одбране у Нишу, Врању, Пријепољу, Куршумлији, Чачку, Параћину, Младеновцу, Лесковцу, Зајечару и Ваљеву. Грађевинска Дирекција Србије има обавезу да достави понуду за око још 900 станова, зависно од тржишне цене станова у градовима где се врши њихова предаја. За МО су прихватљиви само завршени станови или станови који су у завршној фази изградње. У зависности од динамике прибављања и пријављивања станова од стране Управе за инфраструктуру за расподелу у местима и гарнизонима широм Србије, доносиће се Одлуке о расподели станова у закуп на неодређено време, којом ће се одређени број станова доделити и војним пензионерима. Очекујемо да Управа за инфраструктуру у току 2011. године пријави око 200 станова у местима и гарнизонима на територији Републике Србије.

Према последњој Одлуци о расподели станова у закуп на неодређено време од 27. 1. 2011. године, од укупно 109 пријављених станова, 41 стан различитих структура или 38 % је определено за пензионисане официре и пензионисане подофицире. Напомињемо као пример, да је у гарнизону Београд од 48 пријављених станова, 20 станова или 41,6 % определено за пензионисана војна лица, а у гарнизону Нови Сад, од 19 пријављених станова, 10 станова или 52,6 % је определено за пензионисана војна лица.

Што се тиче завршетка станова на Бежанијској коси и статуса СРЦ "Сурчин", та питања превазилазе надлежности Управе за традицију, стандард и ветеране, јер су у искључивој надлежности Управе за инфраструктуру Сектора за материјалне ресурсе МО".

Око 1 000 бесповратних кредита у 2011. години

На питање како оцењује одзив и реализацију бесповратног кредита од 20.000 евра и да ли ће се и даље примењивати, начелник Управе за традицију, стандард и ветеране одговара:

"Што се тиче корисника војних пензија без стана, који су се определили за коначно решавање стамбеног питања доделом 20.000 евра у динарској противвредности, напомињемо да је одзив велики, тако да је Фонд за СОВО у току 2010. године одобрио 550 кредита, од чега је 536 војних пензионера реализовано додељени бесповратни кредит и на тај начин коначно решило своје стамбено питање. У току 2011. године, наставиће се са доделом бесповратних кредита, јер

су планирана новчана средства за око хиљаду корисника војних пензија који се определе за овај начин коначног решавања свог стамбеног питања.

А о томе докле се стигло са реализацијом преименовања и откупом станове, пуковник Ристић каже:

"Решењем министра одбране број 6377-2 од 16. 6. 2008. године о промени намене станове за службене потребе у статус станове у закуп на неодређено време омогућено је већем броју садашњих и бивших припадника Министарства одбране да реше своје стамбене потребе. Овим решењем обухваћено је укупно 1306 службених станове, а досад је решено 1175 предмета или 90%. Није решен 131 предмет или 10 % од укупног броја, јер нису испуњене све правне претпоставке (нема сагласности за измену решења, није одговорено на анкету, део предмета у спору на Управном суду Србије и др.). Корисницима војних пензија донето је укупно 400 решења о промени намене службеног стана у стан у закуп.

Истим Решењем о промени намене обухваћено је и 115 пословних простора чијим корисницима је омогућено да по завршетку поступка легализације ових простора, такође буде донето решење о давању стана у закуп на неодређено време. До сада је легализовано 38 пословних простора од којих су за 35 донета решења о промени намене у стан у закуп.

У току је процедура сачињавања допунских спискова станове за службене потребе и пословних простора који нису обухваћени наведеним Решењем министра одбране о промени намене. На овим списковима се налази око 150 службених станове и пословних простора, којима ће бити промењена намена у станове у закуп, након доношења новог решења министра одбране".

"Стамбена питања корисника војних пензија ће се", према речима пуковника Ристића, "и по преласку Фонда СОВО у Фонд ПИО решавати у оквиру Министарства одбране, у складу са одредбама новог Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране који је у припреми и Правилником о решавању стамбених потреба корисника војних пензија ("СВЛ" бр. 34/10)".

Пуковник Ристић се осврнуо и на рад органа Фонда за СОВО истакавши да је "рад Фонда за СОВО, од 19. 3. 2010. године, када је и претпостчињен у састав Управе за традицију, стандард и ветеране МО, са организацијског аспекта много бољи него што је био пре. Међутим, ако ствари сагледамо са објективног становишта, Фонд СОВО ради у веома тешким и специфичним условима, јер организациона структура и постојећи број запосленог персонала нису довољни за толики обим послова који је од 2006. године енормно повећан и то искључиво због последица које су настале ступањем на снагу Уредбе о изменама и допунама Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у ВЈ (СЛ СЦГ, бр. 35/04), а која се примењује од 1. 9. 2004. године и Уредба о изменама и допунама Уредбе о

платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у ВЈ (СЛ СЦГ, бр. 42/05), која се примењује од 1. 10. 2005. године.

Унапређен рад Фонда за СОВО

Комплетан менаџмент Фонда за СОВО даје свој максимални допринос да, како у радно тако и у ванредно време, у квантитативном и квалитативном смислу, извршава редовне и ванредне послове и задатке у задатим законским роковима.

Субјективно гледано, мислим да још има простора за побољшање и унапређење рада у Фонду за СОВО, кроз надградњу и реконструкцију организације Фонда, промену кадровске структуре, мотивацију запослених и бољу техничку подршку. Само у последњих годину дана пуно смо урадили баш по овим питањима у Фонду и то постављањем прве линије потчињеног менаџмента официрима који су одговорни за рад одељења у којима су раније цивилна лица била претпостављена официрима, извршили смо дogrадњу организације Фонда и поставили одређени број квалификованијег персонала на одговорнија радна места и увели чешће (предлог је два пута месечно) састанке Управног одбора Фонда за СОВО, извршили замену старе за нову информатичку опрему, ставили у функцију телефонски Инфо-центар, отворили званични веб сајт (www.fsovo@mod.gov.rs), уvezали Фонд за СОВО на унутрашњи, системски интернет Министарства одбране и Војске Србије и уvezали у систем здравственог осигурања војних осигураника организационе целине у Београду, Новом Саду, Ваљеву, Крагујевцу, Ужицу и Нишу.

На крају хтео бих да кажем да има још дosta могућности за унапређење рада у Фонду за СОВО, али о наредним потезима које планирамо да спроведемо причаћемо у неком од ваших наредних бројева".

Пуковник Ристић је задовољан сарадњом са Удружењем војних пензионера Србије: "Сарадња са УВПС је од оснивања наше Управе, 19. марта 2010. Године, сваким даном све боља и она је сада највишом нивоу и овом приликом морам рећи да је, по мом мишљењу, веома отворена, конструктивна и у потпуности заснована на принципима међусобног поштовања, поверења и уважавања. Чланови УВПС су наши војни ветерани о чијем животном стандарду брине Фонд за СОВО. У наредном периоду ћемо са УВПС радити на побољшању међусобне координације активности и на тај начин додатно допринети још бољој сарадњи за добробит наше војне пензионерске популације. Такође, истакао бих да су за такву добру сарадњу поред свих одговорних лица и у Удружењу војних пензионера и у Фонду за СОВО ипак најзаслужнији председник УВПС, генерал у пензији Љубомир Драгањац и директор Фонда за СОВО пуковник Милојко Миловановић са својим најближим сарадницима". Разговарао **М. Петровић**

Присилно исељавање из
Бристола, Галеба и Звездаре

ПРЕТЕЋА ЦИРКУЛАРНА ПИСМА

Не може човек да остане равнодушан кад слуша исповести војних бескућника. Не зна се шта је теже: гледати у очи очајног официра-бескућника док вам прича о свом животу и плаче, или слушати причу детета тог истог официра које је одрастало у колективном смештају.

Увој причи непрекидно провејава питање: зашто се из колективних смештаја избацују деца војних лица? Где ће та деца да склоне главу (и после 26. године) док држава њиховим родитељима не реши стамбено питање?

Почетком фебруара, кад је почело присилно исељавање станара из "Бристола", "Галеба" и из "Звездаре", разговарали смо са неким од станара који су од ВУ "Дедиње" обавештени да морају да се иселе.

"Дошла сам са мајком и сестром 1991. из Дугог Села код Загреба", прича Рада Јаћимовић која са мужем и малим дететом станује у хотелу Бристол. "Кад смо стигле у Београд, пријавиле смо се, тачно се не сећам, била је нека комисија за избеглице и упутили су нас у хотел Бристол. У хотел смо стигле 29. септембра 1991. и од тад смо тамо. Отац је био у гарнизону Дуго Село, били су блокирани, па су се извлачили нешто преко Хрватске, преко Босне и стигли су у Лукавицу у Сарајево. Из Сарајева је стигао у Београд 1992, негде у прољеће отприлике. Од тад је и он у хотелу Бристол. У Решењу, које има за ту собу, стоји датум - 1994. година, а шта смо раније имали ја тачно не знам, нисам могла да пронађем тај папир. Решење му је издао стамбени орган тадашњи, то је била војна пошта 5056 мислим. Уговор смо потписали са војном установом Дедиње 2000. под притиском исељења. А тај уговор смо сматрали да није правно регуларан због неких тачки које нису ишли у нашу корист.

Нисам потписала изјаву

Овај пут нас исељавају на основу члана 8 . став 4. из уговора у којем пише да је мој отац неком другом издао у подзакуп ту собу; испада да неком наплаћује станарину и да на томе зарађује. Шта још да кажем. Имам малу бебу од 15 месеци, мајка ми је болесна, отац је болестан, обое су шлогирани. Не бораве у тој соби са нама, отишли су у село. Мајка је тренутно ту са нама, сад чува бебу, ту ми је и супруг. Родитељи повремено долазе, сви спавамо у 15 квадрата заједно. Супруг ми је био у војс-

ци, био је на Косову 1998. и 1999. Био је на Кошаркама, ето то мислим да је довољно због оне поруке министарства што је била на телевизији - да они не исељавају војна лица која су икада радила у војсци. Ето, мој супруг је ипак некада радио у војсци, и мој отац је радио и сад је војни пензионер, заслужник прве класе у пензији.

Они су били јуче, била је војна полиција и била је комисија војне установе Дедиње. Дошли су да нас иселе. Ја нисам хтела. Попшто су они сви спавали, да не би узнећи миравали бебу и мајку моју болесну, изашли смо напоље па смо разговарали. Да ме не би тај дан иселили, тј. јуче, понудили су ми да потпишем изјаву да ћу се својевољно иселити из те собе до 30. маја 2011. Нисам хтела да потпишем изјаву и питала сам их шта ће да ради у том случају. Рекли су да ће ме износити напоље са бебом.

Нису имали судску пресуду, ни решење, ни налог, ништа нису имали; показали су ми само наредбу Министарства одбране и да су они чланови комисије. Све то лепо стоји потписано, печатирano од Министарства одбране и нека управа за нешто: ја сам била толико изнервирана да нисам видела која. Дали су ми везу, мислим да је то био неки пуковник Шегрт, из Министарства одбране, али не знам шта је човек по чину. Покушала сам да ми објасним све ово, али није хтео ништа да слуша. Рекао је имате избор или данас да се иселите, или да потпишете изјаву да остате до краја маја, а једино зашто су нас оставили у тој соби је била мала беба и никакав други аргумент није важио. Они су нам поништили важеће решење, а на основу поништеног решења раскинули су уговор. Из Бристола је наводно исељено 18 соба, не улазим у то како је ко становao, тамо су и породице из 1991. и деца војних лица, они кажу студенти, значи 18 соба је исељено, они су и данас долазили. Исељавају од 1. фебруара, а данас је четврти, четири дана они долазе. Првог нису исељавали зато што је била телевизија B92, па су ми говорили да су тај дан само прошли кроз Бристол.

Кажу ствари ће нам запленити, онда човек каже дајте ми два дана. Те папире које они нама шаљу, шаљу као циркуларна

Са скупа војних бескућника : Јелена Звјер, Рада Јаћимовић и председници Велизар Рабреновић и Нада Павићевић

писма и то печат војне установе Дедиње и нигде не пише Министарство одбране.

Нашли смо адвоката, па видећемо.

Таблица множења уз свеће

Јелена Звјер, која станује у војном самачком хотелу "Звездара", прича:

"Доша је 1992. године са мајком и братом. Из Дубровника сам родом, пошто се отац добровољно пријавио у ЈНА, нас троје смо морали сами да побегнемо, прво из Дубровника у Требиње где нас је исто тако ухватио страшан рат; из Требиње у Билећу, где су нас муслимани истерали, из Билеће смо дошли у Београд у хотелску собу од девет квадрата, где смо спавали на поду, дјелили једну кифлу, јели кифле шест месеци. Мама се запослила као чистачица у Бристолу, жена са средњом стручном спремом била чистачица, али нема везе. Имала је плату једну марку за коју је могла да купи чашу јогурта, значи гладовање, нисмо имали ништа да обучемо, дошли смо са једном торбицом малом и добили смо решење на ту собицу. После је дошао тата, па смо добили решење на већу собицу на 20 квадрата, где смо били нас четворо заједно, један тоалет који је радио на један спрат тј. за седам соба, једна туш кабина, да вам не причам какви су нам били дивни услови. И 1993. и 1994., две зиме без струје, воде и грејања смо провели, да су мале бебе добијале упале плућа, упале ушију, а ја сам лично добила упалу плућа после зиме. Таблицу множења и дељења смо учили ту уз свеће, и то смо плаћали, поједини људи су добијали из црвеног крста да би плаћали станарину, а наши родитељи су позајмљивали да би плаћали, да би исплаћао неки дуг непостојећи, пошто пет година; терете нас за пола милиона динара, зато што је моја мајка била у пензији тада, односно на боловању, и одбијало се од боловања. Војна установа је загубила у архиву документацију о њеном боловању и захтева да се те паре поново плате.

Мајка ми је у инвалидској пензији, пошто је до сада имала седам операција; од 1995. све почиње, па зато ја због ње све ово решавам - да жену још са тим не малтретирам и доводим и није јој више до живота. Ја сам ишла јуче у дирекцију, где ме је

господин Чучковић тако лепо примио да сам још и бatinе могла да очекујем од њега, извређао ме и рекао ми да сам исфростирана и да своје фрустрације не могу на њему да лечим. И ја немам ништа друго него да га тужим и планирам да подигнем тужбу за увреду, друго планирам тужбу против господина Рисовића зато што је ово непостојећа цифра и ово није валидно, када стави печат и потпис иза овога и стане иза овога свака му

част. Има десет различитих цифара у дуговању, значи крећу се цифре од 165 до 390 хиљада динара, плус неке луде камате од 220 хиљада на дуг од 290 хиљада. Е сада само да ми покажу закон по ком се обрачунавају камате. У војној установи Дедиње нико ништа не зна, спрдају се буквально са мном, вуцају ме од једне до друге канцеларије, само што ме нису избацили напоље преkjуче када сам била са пријатељом и мени не преостаје ништа друго до да одем на неку телевизију да ово све испричам некоме, само да се мало спремим, да будем мало смиренја, све до детаља да испричам мој живот од моје пете године до сада, па да видимо. Прво четири рата, болесна мајка у кући, отац, брат који студира, требају паре за њега, треба њега финансирати, отац ради грађевину, човек има скоро 60 година и неће моћи још дуго, а они траже пола милиона и ко мени гарантује, ја сам хоћу да видим са њима да ми дају папир, значи ко ми гарантује да кад се овај дуг од наводно пола милиона плати да ћемо ми остати ту. Једноставно исељавају нас као најобичнију багру, понашају се према нама као да смо стока, чистачице не чисте ЊЦ већ месец дана ни један није пипнут, оно је само општа зараза.

Ја станујем са братом у 10 квадрата, а родитељи у 20. И појединци који имају трособне станове издају их у Београду, живе у хотелу они остају и добијају и веће себе, а нас који немамо где него само на улицу избацују напоље. И смишљају нам глупости од дугова јер не знају како другачије да нас избаце. Пошто сви имамо решења потписана од Министарства одбране.

Камата 222.000 динара

Пазите, пошто је моја мајка у континуитету плаћала од када је дошла у хотел, плаћала је све редовно, 2006. је отишла на боловање први пут и 2007. била на боловању. Када је одлазила у пензију (2007), није могла да има дугова, јер да је имала не би могла да буде пензионисана, а сад, одједном, кад је промењен закон, може. Звала је тамо колегинице, које су радиле на томе и рекле су јој да нема дуговања, да је све уреду, иди у пензију с миром све је у реду! Да би се сада од једном појавило дуговање од 290 хиљада. Сваки пут кад

одемо да се распитамо о дуговању, дуговање је веће или драстично мање, значи цифре се не поклапају уопште. Значи иде од 160 до 390 хиљада и сада добили смо ту опомену пред избацивање до 10. марта, или да се плати, или да се лети напоље, два пута исту цифру плаћати то је лудост наравно. Наводно, Дедиње нема ни један документ да је мами одбијано од боловања, не постоји документ код њих уопште, ње нема у архиву итд. И једноставно не може да се докаже то и ја постављам њима питање, ако је она у континуитету плаћала све то до дана данашњег, зашто је прескочила те две године. То је у архиву неко лепо загубио, пошто ово није једини случај у мојој згради да се овакве ствари дешавају, људима су грешили по два милиона динара. Мој комшија има два милиона да плати, дечко који је плаћао све. А поједини су тако изашли, добили станове. А нигде у уговорима не постоји обрачуната камата, нисам видела да неко удара камату на станарину, да дuguјем Бушу мању бих камату имала".

Даница Звјер, мајци Јелене Звјер, Војна установа "Дедиње" је, 26. јануара 2011. године (бр.39-149), упутила Опомену пред принудно исељење из ВСХ "Звездара" (собе 1007 и 1101) у којој се каже: "Увидом у документацију везану за коришћење смештаја у војним објектима за смештај самаца у Београду који послују у саставу ВУ "Дедиње" Београд, утврђено је да:

- главница Вашег дуговања по основу закупнине закључно са 31. 12. 2010. године износи 293.646, 62 динара, припадајућа законска камата износи 222.780,00, што укупно износи 516.426,62 динара.

Најкасније до 10. 3. 2011. године доставите доказ о извршеној уплати целокупног наведеног износа. У противном, бићемо принуђени да у смислу члана 8. став 5. Уговора о закупу просторија, са даном 11. 3. 2011. године раскинемо уговор о закупу и откажемо Вам даље коришћење смештаја, а Установа ће своја потраживања остварити судским путем. По раскиду бићете у обавези да најкасније до 21. 3. 2011. године ослободите смештајну јединицу од лица и личних покретних ствари, те да исту вратите управи објекта у стању у којем сте је примили, са припадајућим задуженим покретним стварима у власништву Установе. Уколико исто не учините, 22. 3. 2011. године извршиће се поступак принудног исељења уз асистенцију војне полиције. ВУ "Дедиње" ће Вас теретити за све трошкове настале поступком принудног исељења, као и за трошкове настале чувањем Ваших личних ствари у ЦЗС "Батајница", Батајнички друм бб (код Земунске млекаре) у износу од 300,00 динара дневно. По овлашћењу директора помоћник директора за комерцијалне послове Зоран Рисовић."

Нисам издала собу у закуп!

"У Београду сам сама, нисам удата, живим у овом граду од 1971. године", прича Славица Раичевић станарка војног самачког хотела "Звездара". "Код Војске Југославије почела сам да радим 1979. у ВУ Дедиње, само што се мењао назив фирме, био је ВУ Авале, ВУ Београд, ВУ Топчидер, па ВУ Дедиње. Не дuguјем ниш-

та, редовно измирујем све дугове, мислим плаћања, само што повремено одем у бању, ето имам своју родбину. Нигде немам ништа, нисам стамбено обезбеђена, с тим да сам ја добила обавештење, односно они су добили дојаву, да сам ја издала собу у закуп. А сви се папири воде на мене, имам решење, радила сам у фирмама и ту сам зарадила пензију. Ишла сам код пуковника Шегрта, ишла сам код заменика директора? Он је у Немањиној 15, у некој управи у Министарству за логистику. Он ми је рекао да што се тиче дуговања да је све у реду, али да они имају податак да сам издала собу у закуп, што уопште није тачно. И сада ми прете избацивањем, са полицијом војном, ако ја не будем ту, избациће ми ствари... Али ја нисам издала собу у закуп, све имам легално, све папире; 2002. године смо обновили решење која су нам тражили и све то имамо... Ја имам братанаца који дође некад, кад ја нисам ту, он иначе исто ради код војске, мој братанац моја је крв, презиме носимо исто, испада да нико не сме да дође и да буде ту, чак да не снем да имам ни пријатеља".

Војна установа "Дедиње" упутила је Славици Раичевић, 5. јануара 2011. године, обавештење о раскиду уговора о закупу (бр. 39-54) које наводимо у целини:

"Ревизијом документације везане уз доделу самачког смештаја у војним објектима за смештај самаца у Београду који послују у саставу ВУ "Дедиње" Београд, утврђено је да не поседујете правни основ за даље коришћење смештаја, с обзиром да решење, којим Вам је смештај додељен, није у складу са чланом 1. Одлуке о начину коришћења, управљања, одржавања и евидентирања објекта за смештај самаца ("СВЛ" 30/05 и 18/08), односно са чланом 8 став 4 Уговора о закупу просторија који сте били у обавези да закључите са ВУ "Дедиње" Београд, те су се стекли услови за раскид уговора о закупу.

Имајући у виду изнето, обавештавамо Вас да сте у обавези да до дана 31. 1. 2011. године испразните од лица и ствари смештајну јединицу коју користите, а која је наведена у заглављу овог акта, као и да измирите доспела дуговања по основу коришћења исте, те да кључ смештајне јединице предате рецепцији објекта.

У противном 16. 2. 2011. године провеће се поступак принудног исељења о Вашем трошку уз асистенцију војне полиције.

Примерак овог обавештења истаћи на огласној табли објекта. Директор, потпуковник Дејан Мрљаш."

Славица је 20. јануара написала молбу ВУ "Дедиње" и убрзо је добила одговор (196-2 од 25.01.2011):

"Поводом Вашег дописа ин.бр. 196-1 од дана 20. 1. 2011. године, обавештавамо Вас да смо након извршног увида у постоећу документацију, везану за регулisanje Вашег смештаја у ВСХ "Звездара", утврдили да је наступило услов за једнострани раскид уговора, сходно члану 8 Уговора о закупу, чији сте потписник, те да сходно томе, не постоји правни основ за даље коришћење наведене смештајне јединице.

Како обавештење о једностраном раскиду уговора, нема карактер управног акта, то нема места одлагању наложеног исељења, те сте у обавези да смештајну јединицу ослободите од лица и ствари у првобитно остављеном року. По овлашћењу

директора ВУ "Дедиње" Зоран Рисовић, помоћник за комерцијалне послове."

Према последњим информацијама Славица је већ присилно исељена из хотела.

Шта сам то доживео од своје земље

"Уз сузе и очај, породице пензионисаних официра из хотела "Галеб", после вишедневне драме, 9. фебруара ове године", како су известиле "Вечерње новости", "исељене су из спорних соба. Око 30 припадника специјалног вода војне полиције, у пратњи пет службеника Министарства одбране и Војне установе "Дедиње", упали су око 7.30 у зграду у Улици Светозара Марковића, испразнили домове станара и запечатили их. Озбиљнијих сукоба, срећом, није било.

Спор у Галебу и другим војним хоте-

ловани надлежни су нам рекли да се одрекнемо станови у Хрватској, Словенији, Босни и Херцеговини, како бисмо могли да конкуришемо за смештај у Београду - прича Ђућа. - Ово где се тренутно налазимо је требало да буде привремено решење, али све до данас нисмо добили обећане домове. Не могу да верујем шта сам доживео од земље за коју сам се борио.

Са друге стране, Министарство одбране је најавило да ће у оквиру смањења трошка, из својих објеката иселити све станаре који у њима бораве без правног осnova. Војни службеници су зато закуцали пре недељу дана на врата хотела Бристол, где у пет соба живе станари са спорним статусом. У Министарству истичу да је реч о људима који не раде, нити су радили у систему одбране. Простор у коме живе намењен је активним припадницима Војске Србије", наводи се у извештају "Вечерњих новости".

"Право на смештај у самачким објектима, попут београдског хотела Галеб, имају искључиво професионални припадници Војске Србије и Министарства одбране. Уколико редовно не плаћају цену закупа дуже од два месеца или окончају службу, губе могућност коришћења смештаја. Бесправни станари војних објеката, због неплаћања кирије оштетили су државу за готово милион евра".

Тако у Министарству одбране објашњавају последњу "акцију" исељавања станара из војних објеката, која је започела у хотелу "Бристол", настављена у "Галебу" и ВСХ "Звездара". У "Галебу" се, како кажу, 13 особа насиљено уселило у још 15 других просторија. Њихов дуг за коришћење смештаја износи девет милиона динара.

Из самачких хотела биће исељени сви станари који су изгубили право на смештај - упозоравају у Министарству одбране. Нови кров над главом мораће да потраже и сви који су се насиљно уселили у просторије за које немају решења.

Према њиховим речима, једини разлог за исељење станара са климативним основом, је смањење трошка. У испражњење собе уселиће се активни припадници Војске који немају кров над главом.

У Министарству одбране одбацију оптужбе исељених станара да су исељени на препад, као и да су оштећени лажним обећањима.

Особе које су изгубиле право на смештај у "Бристолу" не раде нити су икада радиле у систему одбране - подсећају у Министарству одбране. Постоје, како кажу, и појединци којима је престала служба у Војсци Србије, чиме су изгубили и право на смештај, јер су одбили радно место у јединицама.

Станари који су избачени и којима је за прећено избацивањем сматрају да су избачени противзаконито, на начин који врећа људско достојанство.

М. Петровић

Хотел Галеб: Исељавање уз помоћ војне полиције

лима води се око соба које су станари још пре 20 година добили на коришћење. Иако су подносили захтеве да за те просторије потпишу уговоре, то им никада није омогућено.

- До 2005. године сам са породицом живео у соби од девет квадрата, а онда смо уз сагласност тадашњег управника прешли у још једну већу просторију - прича Благоје Каракић, заставник прве класе у пензији. - За њу сам подносио захтев, али никада нисам добио уговор. Сада сам доживео да ти људи упадну хајдучки, насиљно, као најгоре фукаре. Имам 73 године, моја супруга 70 и после 20 година мучења ово сам доживео.

Пензионисани официри кажу да су им за плаћање станови наметнуте економске цене, које за малу собу износе чак 6.000 динара. Такође, они тврде да су од Трговинског суда добили потврду да Војна установа Дедиње, која је надлежна за овај и друге војне хотеле, није регистрована. Другим речима, да су све дажбине које она наплаћује од становара неосноване.

Неки од становара покушали су да зауставе исељење из соба, али су они уз употребу физичке сile померени. Тако је и пензионисани капетан прве класе Бранко Ђућа, заједно са својим стварима заширио у ходнику.

- Када смо за време рата прекоман-

Протест војних бескућника у Крагујевцу

ОСАМ ЗАХТЕВА МИНИСТРУ

Око 70 пензионисаних припадника војске, чланова Удружења војних бескућника, протестовало је испред касарне у Грошици због начина на који је овај војни објекат уступљен за потребе "Фијата". Додатно незадовољство, како истичу, изазива чинjenica да Министарство одбране и Град Крагујац годинама не могу да се договоре о размени касарне "Радомир Путник" за станове.

Градски одбор удружења војних бескућника у Крагујевцу је у уторак 8. фебруара 2011. године организовао миран протест испред касарне Грошица. Протесту је присуствовало око седамдесет војних бескућника подржаних од војних пензионера који су решили своје стамбено питање.

Министар одбране је 22. децембра 2010. године делегацији војних бескућника Србије између осталог рекао да ће убудуће обезбеђивање станове војним пензионерима ићи разменом војне имовине и давањем кредита од 20.000 евра са могућношћу доделе плацева од пет ари површине. Обезбеђивање крова над главом мучи војне пензионере бескућнике већ много година. Чекајући станове за ових 19 година умрло је 2500 КВП не дочекавши да добију кров над главом и да обезбеде себе и своје породице. Ако се овим темпом настави за коју годину неће бити ових проблема.

Војни бескућници Крагујевца потпомогну војним пензионерима "незадовољни" због дводесетогодишњег нерешавања стамбених проблема пензионисаних припадника војске Србије, због укидања уставног права на стан и миран дом, због "черупања" пензија, због укидања Фонда социјалног осигурања војних осигураника и утапања у заједнички Фонд ПИО, због најаве да деца војних пензионера старија

Услови у којима живе војни бескућници

од 26 година неће бити третирани као чланови заједничког домаћинства, због понашања припадника војске Србије који учествују у кројењу судбине војних пензионера, а понашају се као да никада неће отићи у пензију, због уступања војних објеката другим институцијама без накнаде, због пропадања војних објеката и имовине коју војска Србије не користи, због начина уступања касарне Грошица Фијату, због непостојања договора између Министарства одбране Р. Србије и града Крагујевца о размени вишке војне имовине за станове и због свеукупног лошег односа државе према војним пензионерима.

Војни бескућници окупљени на протесту 8. фебруара 2011. године испред касарне Грошица у Крагујевцу и подржани од војних пензионера који су решили своје стамбено питање захтевају од министра одбране:

Приступити решавању лошег дру-

ПИСМО ШУТАНОВЦУ

Учесници скупа, поред осталог, траже разменјивање вишке војне имовине са другим институцијама по принципу "касарне за станове", или да се вишак војног земљишта подели на плацеве, који би били додељени корисницима војних пензија без стана. Војни бескућници такође траже да износ средстава која се одобравају у виду кредита корисницима војних пензија без стана треба подићи са 20 на 30 хиљада евра. Ове захтеве војни бескућници су са скупа проследили министру одбране Драгану Шутановцу.

штвеног положаја у који су доведени војни пензионери пре свега израдом и доношењем новог Закона о социјалном осигурању војних осигураника.

- Исплатити дугове војним пензионерима: дуг за период од 2004. до 2007. године и дуг због закидања повишице од 11,06% од 1. 1. 2008. године.

- Вишак војне имовине размењивати са органима локалне самоуправе, заинтересованим купцима и другим институцијама по принципу "Касарна за станове".

- Постићи и реализовати договор са градом Крагујевцом о размени касарни "Радомир Путник" и "Грошица" и Дома војске за станове. Тражимо да у договорима са органима локалне самоуправе учествују и представници Удружења војних бескућника.

- Постовати стечена права пензионисаних припадника војске, па сходно томе при решавању стамбених проблема војних бескућника, децу која имају више од 26 година живота рачунати као чланове заједничког домаћинства.

- Износ средстава која се одобравају у виду кредита корисницима војне пензије без стана подићи са садашњих 20.000 евра на 30.000 евра и више.

- Лицима која немају адекватно решено стамбено питање, за разлику у структури и квадратури стана одобравати кредите по сличној процедуре и условима као и лицима која немају никакав стан.

- Вишак војног земљишта испарцелисати и плацеве дodelити корисницима војне пензије без стана.

Учесници скупа се солидаршу са војним бескућницима које органи војне полиције насиљно избацују из соба по војним објектима, док се велики број садашњих и бивших припадника војске Србије шири у становима са више стотина квадрата и у више стамбених јединица.

Окупљени Крагујевчани се радују отварању радних места у свом граду и уважавају све тешкоће у којима се налази Србија, посебно у областима дипломатске и правне борбе за очување територијалног интегритета земље, економији, друштвеним реформама и учвршћивању демократије, али не пристају да буду жртве политичких махијација и полигон за убирање политичких поена, речено је у захтевима послатим министру одбране. **Драгослав Ђорђевић**

Др Смиља Аврамов

КРИМИНАЛ ЕНДЕМСКИХ РАЗМЕРА

Угледна професорка међународног права на београдском Правном факултету данас је емеритус професор на Академији за дипломатију и безбедност. Иако у годинама када активности јењавају, професорка је управо објавила уџбеник "Међународно јавно право", а пре тога двотомну студију о геноциду над Србима. Са младалачким еланом професорка Аврамов је актер и учесник свих дешавања која се тичу судбине и очигледне угрожености нашег народа.

Када сте у Вашој књизи писали о вађењу и трговини органима заробљених Срба, наша, али и светска јавност, је о томе ћутала. Зашто су ћутали и зашто су сада проговорили? Има ли у тој промени става веровања да су нас укротили и преваспитали толико да ћемо и ово прогутати без роптања?

Пошла бих корак даље од Вашег питања. Вађење органа, најмонструознији злочин наше епохе, није локални проблем. То је планетарни проблем и догађа се у свим деловима света, или прецизније речено у земљама трећег света, где се воде међународни или локални ратови. Сложила бих се са данас највећим филозофом света Чомским, да је масовно убијање људи укорењено у европској цивилизацији. У погледу вађења органа не треба ићи дубоко у историју. Оно има своје корене у нама блиској и добро познатој историји - у самом центру европске цивилизације.

Вађење органа започето је у Хрватској

Ова врста канибализма није започета на Косову и Метохији, већ датира од почетка рата на бившим југословенским просторима. Срби из Хрватске и БиХ такође су били жртве исте злочиначке мануфактуре. И о томе сте писали, али без одјека.

Карла дел Понте је прва у својој књизи проговорила о овом проблему и то у односу на Косово. Вађење органа почело је много раније у Хрватској, потом и у БиХ. О томе постоји обимна документација у Трибуналу, а надам се да је сачувана и у нашој обавештајној служби, они су се бавили прислушкивањем и пратили процес. Има, нажалост, много

примера те монструозности. Здружене хрватско-муслиманске снаге убиле су у Босанском Броду 20 српских цивила и извадили им органе. Истовремено су зауставили четири камиона пуна Рома који су путовали у Немачку. Сви су поубијани, изважени су им органи у болници у Босанском Броду, а затим белим хеликоптером пренети на одређено место. Хеликоптер је полетео са фудбалског стадиона, како је посведочио шеф Комисије за тражење несталих лица. Током агресије хрватске војске на Купрес, санитетска екипа вадила је органе заробљеним српским војницима и официрима. Након ослобођења Купresa од стране српске војске пронађена је документација и фотографије и све то је достављено Трибуналу. Наравно - узалуд.

ХРВАТИ УБИЛИ СВЕДОКА

Оддавно је познато да је у Госпићу и Вуковару било много трговине људским органима. Вишеструки сведок у Хашком трибуналу, Милан Левар, "заповједник извиђачко-прислушног центра у Госпићу", открио је невероватне злочине, много веће него што то итко може замислити". Било је ситуација када су на првом спрату зграде убијали, а у приземљу је била делегација ЕЗ и УНПРОФОР-а. Како лешеве нису могли носити по степеницама, конопцем су их спуштали кроз прозор, а долье је чекало болничко возило... Гледао сам људе како носе лешеве из којих испадају црева", рекао је Левар у Трибуналу. По повратку из Хага он је убијен, што се десило и многим потенцијалним сведоцима оваквих злочина на Косову.

Остало је такође без одјека Ваша тврђња да су такве операције не изводиве у примитивним условима, те да је америчка база Бонстил највероватније место где су такве операције извођене. Или је једно од таквих места. И уопште улога "америчког фактора" у овој монструозности се прилично камуфлира.

У нацистичкој идеологији био је разрађен до савршенства медицински механизам "виво" експеримента, који су масовно примењивани у концентрационим логорима. Зар није логично да је вађење органа само једна савршенија метода ове политике? Променили су се само налогодавци. Уместо нациста јављају се НАТО силе, предвођене лидером света САД. Уважени амерички аналитичар Питер Сингер у свом епохалном делу наводи да је "приватна америчка компанија "Ден Корпоратион", која је оперисала и на простору некадашње Југославије, била укључена и у трговину људима и секс индустријом"... Прича о "жутој кући" на северу Албаније је бацање прашине у очи како би се одвратила пажња од збијања у "Бондстилу". Вађење људских органа је изузетно компликована операција и може се изводити само у савршено модерно опремљеним болницама, као што је болница у Бондстилу, а не у импровизованим "жутим кућама".

Весли Кларк носи бубреже са Косова

У "пресретнутим" разговорима код српске обавештајне службе постоје о томе драгоцені подаци. У разговору Веслија Кларка, команданта НАТО снага за Европу, са Хавијером Соланом 15. августа 2001. године у швајцарским Алпима, а

пред Кларков пут на Косово, он је рекао: "Морам да обавим важан посао, обећао сам да ћу да донесем бубреже..." Солана је на то констатовао да "добро ради болница у Бондстипу, као и цела база." Из разговора Тачија и Кларка остало је забележено и Тачијево питање о томе да ли је "краљевска болница у Лондону задовољна сарадњом по питању органа за трансплатацију!" О томе се све знало, али нико није прекидао заверу ћутања.

Код нас се за неке много мање злочине стално потеже питање налогодавца. У овако монструозним дешавањима налогодавци се не помињу. Зашто?

ОВК, као и хрватске и муслиманске снаге пре њих, које су учествовале у кид-наповању људи, били су само помоћници својих ментора. Из читаве акције стајале су "приватне" америчке војне корпорације, што потврђује и Питер Сингер, а оне су само "продужена рука владине политике". Тржиште америчког "приватног" војног сервиса које је тако обилато коришћено у разбијању Југославије, ослођено је било какве правне контроле у погледу своје делатности. Стицање профита је једини мотив који га покреће. Та врста делатности је сцена најстрвијијег насиља у данашњем свету, да цитирам поново Сингера. Речју, могли бисмо налогодавце назвати људима осакаћене свести, али оно што у овом тренутку запрепашћује то је једна крајња индиферентност која је завладала светом у односу на криминал који је попримио ендемске размере.

Како смо стигли до такве индиферентности?

Ричард Холбрук охрабрио је припаднике ОВК на злочине

Мислим да узрок лежи у једном етичком парадоксу. Мноштво правних аката донето је, наводно, у циљу заштите човека. Истовремено је том истом човеку одузето право на живот, основно људско право. Оружје за масовно уништење свакодневно се усавршава, пронађени су механизми за мењање климе, изазивање вулканске ерупције, а геноцид је у свету постао свакодневна појава.

Геноцид који траје

Аутор сте капиталне књиге "Геноцид у Југославији - 1941-1945, 1991...". Како се десило да се геноцид над Србима понавља, а да управо ми будемо оптужени као извршиоци геноцида?

Геноцид над српским народом у различitim облицима се континуирано спроводи од 1941, 1991. до данас. И за то нико не сноси одговорност. Одговорност усташке Хрватске Број је вешто заменио флоскулом о братству и јединству и наставио истребљење Срба под различитим етикетама. Он то није могао да ради без спољне подршке. Свакодневно нам стижу оптужбе са запада о кршењу људских права. Ни један једини протест није стигао због Голог отока који је зверствима премашио многе нацистичке концентрационе логоре. Непојмљиво је да у процесу разарања Југославије и промене власти, политичка "елита" уместо да постави то питање одговорности за геноцид, сада погнуте главе и савијене кичме, прихвата да седне на оптуженичу клупу. Прихвата да будемо оптужени за геноцид и прекрајање историје. То ће остати као трајан историјски парадокс.

Парадокс је и стварност коју живимо. Видите ли могућност изласка из парадокса који нас прате?

После једног периода у коме је српски народ остао нем, пред болним сазнањем издаје у самом врху власти, уљуљкан у незнању закулисне борбе својих бивших тзв. "ратних савезника", за које је проливена крв у два светска рата, дошао је тренутак отрежњења. Српски владајући кругови би морали одлучно да пресеку са наметнутом им туђом праксом размишљања, који представља једну тужну лакрију, морали би да отворе очи пред сурвом реалношћу живота и крену пут борбе за истину, за новом визијом, која једино може покренути стваралачки елан српског народа и дати нов смисао генерацијама које долазе. Кајем морали би, али стрепим да и не мора бити тако.

ПАВЕЛИЋ - БРИТАНСКИ АГЕНТ

Након делимичног отварања британског државног архива из доба Другог светског рата, дошао нам је до руку документ из којег се види да је највећи ратни злочинац Анте Павелић, тесно сарађивао са британском обавештајном службом још од 1926. године. Одржавали су тесне везе са Павелићем и његовом организацијом и после убиства краља Александра у Марсељу 1934. године и користили Павелића, упркос његовој репутацији терористе и убице... Британска обавештајна служба штитила је Павелића и шверцovala ustaško zlato i organizovala bekstvo ratnih zločinaca. Žorž Buri stariji kao šef CIE bio je dobro obavesten o transakcijama Pavelića ali je redovno odavao počast "10 aprili" kao danu Hrvatske. Na jokoreliji rati zločinici preuzezeti su u Pentagonu za specijalne operacije.

Ако верујете у историјске analogije, eto vam odgovora na pitaњe које данас штити Tачија и друге злочинце са ових простора.

Однос Запада према злочинима извршеним над Србима је мање више јасан и ту нема много чуђења. Али какав је наш однос према сопственим жртвама? Од Јасеновца до данас ту се изгледа није ништа променило? Такво багателисање сопствених патњи и жртава је готово незамисливо.

То је врло комплексно али за ову прилику бих поставила само једно болно питање: није ли и ту прорадила корупција?

Ако је то могуће, онда је трагедија српског народа безобална...

Трагедија српског народа простира се на много ширем хоризонту... Најдраматичнији вид српске трагедије је наш интелектуални пад. Још увек није дотакнута суштинска тема о одговорности српске елите, о непостојању визије и дефинисаних националних интереса за 21. век. Заборавили смо речи америчког председника Френклина Рузвела да "у врхунској политици не постоје случајности, све је унапред осмишљено и испланирано". Морамо кроћити иза "тендера", дневног бављења мафијом, аутономоштва... Политички пораз Србије има једну моралну и интелектуалну димензију, која природно дотиче судство које се урушава пред нашим очима, дотиче економију, али на једном вишем нивоу од "тендера" и распроваје народне имовине која Србе може брзо и лако одвести до просјачког штапа. Нажалост, многи Срби су већ постали "власници" тог штапа.

Бранка Чуљић

Из Општинског одбора УВП Крушевац

ЖИВОТНА ПИТАЊА НА ДНЕВНОМ РЕДУ

УКрушевцу је, 1. фебруара 2011. године, одржана проширене седнице Општинског одбора УВП Крушевац, којој су поред чланова одбора присуствовали и председник Надзорног одбора Мирослав Јурић, поверилици месних одбора из Трстеника, Варварина и Бруса, Раде Вукадиновић, Томислав Мак-

жена и разно.

У уводном излагању председник је сажето представио бројне активности Оп-Од и Организације у целини у 2010. години, са нагласком да су се бавили животним питањима од значаја за КВП и да су све планиране активности у целини реализоване.

Говорећи о проблемима који су битно утицали на статус војних пензионера у остваривању права из области пензионог, инвалидског и социјалног осигурања, као и стамбеног обезбеђења, председник Оп-Од је посебно нагласио мере које Главни одбор УВПС предузима на плану очувања војно-пензионог система и заштите права КВП утврђених Уставом и законима.

У овом периоду Општински одбор бавио се животним питањима војних пензионера међу којима су: обилазак старих и болесних, пружање помоћи око израде документације КВП за доделу ЈНП, подношење тужби за стари дуг преко Општинске организације УВП, учлањивање КВП у УВПС, обезбеђивање помоћи од управе града, организовање излета, сусрета и спортских такмичења, обележавање значајних датума, информисање чланства и друге активности.

Због квалитетног и садржајног информисања које пружа часопис "Војни ветеран", имамо 67 претплатника.

У складу са нашим могућностима помогли смо новчано пострадале у земљотресу у Краљеву.

Општи је закључак се многе од ових активности не би могле реализовати без помоћи проверених сарадника: Градске

управе града Крушевца, Скупштине општине Александровац и Варварин, Команде гарнизона Крушевац, 246.батаљона АБХО, Центра за усавршавање кадрова АБХО, Радио телевизије Крушевац, Културног центра Крушевац, Удружења цивилних пензионера, као и многих донатора (Телеком Србија, ЈКП "Водовод", приватно предузеће "Брана комерџ" и други) који су својим ангажовањем и донацијама допринели да наше хуманитарне акције у потпуности успеју.

На крају седнице, председник Ђурђе Радмановац захвалио се свим члановима Оп-Од, Надзорном одбору и поверилицима за уложени труд у реализацији поменутих активности.

О тим резултатима говоре похвале и признања која су додељена Општинској организацији Крушевац, њеним члановима и институцијама и појединцима у граду. Наравно, овом приликом би издвојили ПОВЕЋАЈ УВПС као највише признање које је Главни одбор доделио нашој организацији.

Упркос свим изазовима, искушењима и проблемима протекле године, Општинска организација УВП Крушевац, као део УВПС, афирмисала се као легитимни представник војних пензионера Расинског округа.

Мр Александар Симоновски

ОДЈЕК ПРАВОГ ИНФОРМИСАЊА

На састанку Општинског одбора УВП Крушевац, крајем прошле године, чланови одбора донели су једногласну Одлуку да се целокупном чланству у Расинском округу (Крушевац, Александровац, Ђићевац, Варварин, Трстеник и Брус), поред славља специјалног прилога "Ветерана, пошаље и обавештење којим се чланови Удружења информишу о значајним питањима.

Овај потез образложен је чињеницама да би организација састанака у пет општина изискивала велике трошкове и много времена, јер нijedan месни одбор нема просторију за рад, а око 30% КВП у тим општинама живи по селима... Чланови Одбора прихватили су образложение председника Радмановца и овластили га да пошаље такво обавештење.

Напомињемо да је 120 примерака специјалног прилога подељено члановима у општини Крушевац, 440 коравата са обавештењем и специјалним прилогом послато на адресе осталих чланова Удружења Расинског округа. Овај задатак је реализован преко војне експедиције, захваљујући великом разумевању и помоћи команданта гарнизона Крушевац потпуковнику Вељку Мартиновића.

Одјек оваквог информисања дао је позитивне резултате: повећан је број долазака у Удружење, затим повећан је број КВП који подноси захтеве за ЈНП, а повећан је и број телефонских позива од стране КВП који се похвально изјашњавају за овакав гест, посебно за напоре које је Главни одбор учинио штампањем специјалног прилога, чиме је на најбољи начин информисано целокупно чланство УВПС.

А. С.

сић и Зоран Милановић, а оправдано одсутни поверилици МО из Александровца и Ђићевца.

На дневном реду била су питања: извештај о раду Општинске организације за период април 2010. - јануар 2011. године; рад Општинског одбора између две седнице; обележавање 8. марта - Дана

Из Министарства одbrane

14 НОВИХ СТАНОВА У КУРШУМЛИЈИ

Управа за традицију, стандард и ветеране, Одељење за стамбене послове, понудило је 14 новоизграђених станова у насељу "Расадник" у Куршумлији за које по ранг листи нема доволjan број заинтересованих лица. Међу понуђеним становима су: 1 гарсонера, 4 једнособна, 5 једноиспособних и 4 двособна.

Објекат је завршен и има употребну дозволу а станови се налазе у: приземљу, првом, другом, трећем спрату и

поткровљу.

Обавештавамо све КВП, да уколико има заинтересованих доставе писану изјаву оверену у општини или суду да се одричу доделе структурно припадајућег стана и прихватају доделу понуђеног, односно структурно мањег стана као коначно решење свог стамбеног питања. У изјави се свако заинтересовано лице, мора децидно изјаснити само за један од понуђених станова.

Оверене изјаве достављати на адресу:

Сектор за људске ресурсе МО - Управа за традицију, стандард и ветеране - Одељење за стамбене послове, Ул. Немањина 15, 11000 Београд.

Изјаве доставити најкасније до 25. фебруара 2011. године

З. Вучковић

Свечана седница Градског одбора УВП Крагујевац

ПЛОДОВИ ДУГОГОДИШЊЕГ ТРУДА

Поводом 17. годишњице формирања Удружења УВПС у Крагујевцу је 4. фебруара 2011. године одржана Свечана седница Градског одбора УВП Крагујевац. Седници су присуствовали сви чланови Градског и Надзорног одбора и гости: из гарнизона - капетан Градимир Костић; Удружења пензионера Крагујевац - Милашин Милојевић; Удружења војних бескућника из Крагујевац - Александар Јанковић и Инвалида рада - Средоја Дабовић.

Извештај поводом обележавања 17. годишњице од формирања организације војних пензионера поднео је председник Градског одбора Крагујевац Славко Минић.

Када је формирана, наша организација је имало 52 члана, а данас на територији градског одбора има 1.214 корисника војне пензије а учланено је 1.035 или 85%. Кроз дугогодишњи рад уложени су велики напори да се очува статус пензионера, а УВПС се показало као једини прави заштитник интереса војних пензионера. У време највећих невоља, санкција и инфлације, члановима Удружења пружана је помоћ у набавци животних намирница и многе друге врсте по-

моћи. Када је 2007. године закинут део војних пензија чланству је пружена непосредна помоћ у остваривању права на наплату неисплаћеног дела пензија. У градском одбору је до сада израђено око 950 тужби, а уз њих и сви поднесци суду, како би чланови лакше дошли до остварења својих права. Обраћено је и упућено Фонду СОВО преко 410 захтева за остваривање једнократне новчане помоћи.

Градски одбор у овом времену остварио је јако добру сарадњу са сродним организацијама и удружењима и то већ годинама чини са СУБНОР-ом, Удру-

жењем потомака ратника, Удружењем пензионера Крагујевца, градском организацијом Црвеног крста и Организацијом инвалида рада.

Свакако ту су и они који могу највише да нас разумеју и помогну а то су Команда гарнизона и Гарнizonска амбуланта са пружањем медицинске помоћи, што су они у прошлости чинили и дан данас чине. Градска организација УВП Крагујевац у свом дугогодишњем раду стекла је углед не само међу својим члановима него и у УВП Србије.

Тако је Главани одбор УВП Србије, за успешан рад и вођење организације, доделио 10 плакета десеторици чланова и захвалнице Секцији жена.

Градски одбор доделио и уручил захвалнице заслужним: Команди гарнизона Крагујевац, Црвеној крсту Крагујевац, Удружењу пензионера Крагујевац и појединцима: Бранку Јовановићу, Ђури Гаврановићу, Сретену Самарџићу, Божидару Јеринкићу, Радмили Томић и Раденку Аћимовићу.

На свечаности је уручена плакета ГО УВП Србије Зорану Савићу, за постигнуте резултате остварене у реализацији програмских циљева удружења. Плакету му је уручил председник градског одбора Крагујевац Славко Минић.

Градска организација УВП Крагујевац и у даљем раду ће се доследно залагати за остваривање права корисника војне пензије. Тежиште ће имати у пружању непосредне помоћи Удружењу војних бескућника и учешћем у раду УВП Србије у напорима да се адекватно реше законске регулативе социјалног осигурања војних осигураника и изврши усклађивање пензија за све категорије пензионера.

Драгослав Ђорђевић

Обележен Дан Војске и Дан државности у Гарнизону Горњи Милановац

КОМАНДАНТУ СПОМЕН МЕДАЉА

Указарни "Војвода Радомир Путник" у Горњем Милановцу свечано је обележен 15. фебруар - Дан Војске Србије и Дан државности Републике Србије. Поводом празника, честитке припадницима Центра за обуку везе, информатике и електронских дејстава упутили су председник Републике Србије Борис Тадић, министар одбране Драган Штавановац, начелник Генералштаба генерал Милоје Милетић и начелник Моравичког округа Дарко Домановић.

Свечаности поред припадника гарнизона, присуствовали су представници локалних самоуправа Горњег Милановца, Чачка и Лучане, као и представници градског одбора војних пензионера са председником Ђуrom Јовановићем, потпредседником градске организације РВС Чачак и гостима из привредних организација. Након свечаног марша заставног вода и интонирања химне Боже правде, припадницима Центра за обуку и присутним гостима обратио се заменик команданта мајор Зоран Цветковић. Он је рекао да је за обележавање

дана Војске означен датум који обједињује идентитет Војске и државе, чиме се обнавља њихова најдубља повезаност у државотворној традицији. Прослава дана Војске је и да се подсетимо на остварене резултате у протеклих годину дана, а резултати су на највишем нивоу, а у прилог томе говори и спомен медаља која је у надлежној команди у Београду уручена команданту јединице пуковнику Станимиру Лазаревићу.

Дан државности у Србији, у касарни "Војвода Радомир Путник" прославља се скоро деценију, а Дан Војске Србије пету годину за редом. По завршетку свечаности, прочитане су честитке високих војних званичника, а затим су додељене похвале, унапређења и наградна одсуства. Након званичног дела свечаности одржан је и техничко - тактички збор на којем су приказани савремени системи везе.

Ило Михајловски

Како је Кузман учлањивао у УВПС

ОД ВРАТА ДО ВРАТА

Наредбу о пензионисању заставник прве класе Драгољуб Кузмановић Кузман примио је у гарнизону Лозница. До пензионисања у гарнизону је обављао различите дужности, међу којима и дужност референта општих послова. По природи посла веома добро је познавао пензионисана војна лица у ширем региону који су били наслоњени на команду гарнизона у Лозници.

У септембру 1999. године договорио се са пензионисаним потпуковником Сибином Гвозденићем (сада живи у селу Вранићу код Степојевца) да формирају организацију војних пензионера у Лозници, где су обухватили КВП из Љубовије, Малог Зворника и Крупња. Драгољуб нам је испричao да су њих двојица кренули пешке у циљу учлањивања КВП у УВПС. Ишли су од куће до куће, од стана до стана, разговарали са КВП и учлањивали их.

Било је и дирљивих сусрета са војним пензионерима, који су се обрадовали када су видели да их се неко сетио и радо су се учлањивали у УВПС.

На оснивачкој скупштини, уз присуство представника из Главног одбора УВПС и гостију, учлањено је је око 20 КВП у УВПС. На тој скупштини изабрани су органи скупштине, а међу њима и Кузман био изабран.

Драгољуб Кузмановић је рођен 30. марта 1940. године у селу Красава, Општина Крупањ, од оца Живка и мајке Дивне. Живко је био учесник НОР-а, носилац "Партизанске споменице 1941", а погинуо је приликом пробоја Сремског фронта.

После осмогодишње школе Драгољуб је, 1959. године, завршио средњу војну школу саобраћајног смера у Ријеци. Службовао је у многим градовима бивше СФРЈ, у Скопљу, поново у Ријеци, Титограду, Ваљеву и на крају у Лозници где је и пензионисан. живи са супругом Славком и имају две кћерке, Радмилу и Наду, и четворо унука.

"У свим гарнизонима сам имао велики број пријатеља", прича Драгољуб, "са многима се и сада чујем телефоном."

Једино се нерадо сећам времена када у Титограду нисам имао стан, па сам ишао од газде до газде, јер тада нисам био свој на своме. За садашње време, поједе ме неправда према војним пензионерима. Државна управа се према нама понаша као маћеха. Угрожена су нам стечена права. Држава је велики дужник војним пензионерима", каже на Кузман.

Кузмановић од формирања УВПС непрекидно ради на омасовљавању чланства у УВПС. На том плану урадио је највише у нашој организацији. Од 127 КВП учлањено је 115 или 90,55%. Кузман је незаменив при организацији овере здравствених књижица (оверавамо у гарнизону Шабац). Осим тога, несебично помаже члановима КВП при попуни образца, а пуно је ангажован при обиласку и посетама старим и болесним члановима КВП.

Носилац је посла и помоћи члановима породице у остваривању права при смртним случајевима КВП. За свој рад у Удружењу до сада је добио две захвалнице УВПС, новчану награду и плакету УВПС. На свим досадашњим редовним изборима биран је у Општински одбор УВП Лозница, именован је за благајника, а на последњим изборима за секретара.

Сима Станкић

УВП - Шабац

ОБЕЛЕЖЕН ДАН ДРЖАВНОСТИ

Старији водник Далибор Пашић први је примио честитку као признање за самопрегоран рад на дужности

Средином фебруара сваке године све организоване друштвене средине обележавају Дан државности Србије и Сретење Господње, а уједно и важећи Дан Војске Србије.

У свим јединицама Војске Србије овај дан веома свечано се обележава, сумирају се годишњи резултати и награђују најбољи.

Први Понтонирски батаљон, као специфична јединица у Војсци Србије, и њен нови командант потпуковник Синиша Маринковић, веома добро су организовали ову свечаност; истакли су да су

током године имали бројне веома успешно извршене задатке самостално и у сарадњи са другим јединицама, како српским тако и на међународном плану, а истакнуто је да је и општа обука била на висини задатка. Због свих постигнутих резултата више припадника јединице је награђено и похваљено.

На свечаности у касарни "Церски јунаци", међу бројним гостима, присуствовали су и представници Удружења војних пензионера на челу са председником Борђем Момчиловићем.

Стеван Стојановић, Шабац

Прича "о неверним Томама" и једном адвокату

НАШ СПЕЦИЈАЛАЦ ЗА ПРИНУДНУ НАПЛАТУ

Када смо 2007. године добили препоруку од Главног одбора да поднемо тужбу против Фонда СОВО због дуга, у Бачкој Тополи тражили смо адвоката који ће нам помоћи око подношења тужби.

Одабрали смо, и за наше прилике у граду, непознатог адвоката са мало искуства, Славка Радисављевића.

Први наш сусрет није био баш обећавајући, разговарали смо о свему шта тражимо и на крају је ипак пристао.

Заказали смо састанак са члановима Удружења и није му било баш лако изаћи пред 30-40 војних пензионера. Наш Славко, син милиционера, нашао се пред пензионисаним официрима, са разним искуствима, да не говоримо о школској спреми или о чиновима. Питања прште са свих страна, а он одговора помalo несигурно, како нам се тада учинило.

На крају, договор је пао: заступаће нас Славко.

Обишли смо за неколико дана све непокретне војне пензионере, неки су веровали да смо ми ти који желимо да помогнемо, а неки су рекли да не желе да туже онога од кога добијају пензију.

Нас 24 поднело је тужбе од педесетак

лица која су имала основа за тужбу!

У граду се чује: "Где си нашао тог адвоката?" Шта да им одговорим: "Видећете на крају, мислим у себи."

Прођи две године кад ме наш адвокат, специјалац за принудну наплату, обавештава о правоснажним одлукама: стигла за овог, за оног и на крају године нас 22 смо добили новца од нас 24 колико нас је тужило Фонд СОВО.

Сада наступају "Неверне Томе". Питају: имамо ли ми још право да тужимо? Тужите! То је једини одговор.

Пљуште нове тужбе, Славко не може главу да дигне од посла, скоро свакодневних путовања на релацији Бачка Топола-Београд.

Ове године за "Неверне Томе" већ је добио две правоснажне пресуде!

Славко је наш "специјалац", наплаћује дугове од државе. Од анонимног адвоката, постао познат не само у нашем месту; већ уврелико сарађује са својим колегама из целе Србије.

Наш Општински одбор никад није тражио да нас обавештава о томе како напредује, али он нам за сваког јавља докле је стигао, коме је исплаћен закинути део пензије са припадајућим каматом.

Имре Шуљок

Из Општинског одбора
УВП Прокуља

ЧЛАНОВИМА НА УСЛУЗИ

На шестој редовној седници Општинског одбора УВП Прокупља, одржаној 13. јануара 2011. године, разматрани су годишњи извештаји о раду Општинске организације.

Тежиште рада у 2010. години били су избори 5. сазива на свим нивоима, рад на омасовљавању чланства, редовном информисању КВП и у комплетирању захтева за остваривање права на накнаду дела трошка становања, помоћ у остваривању права на НЈП, помоћ у комплетирању захтева за посмртну помоћ и погребне трошкове, помоћ у остваривању права на породичну пензију, претплата на "Војни ветеран", обележавање 17. годишњице Удружења, помоћ у подношењу тужби итд.

У току 2010. године поднесен је 41 захтев за НЈП, решено је 31, а 4 су одбијена.

У току 2010. године три КВП су решила стамбено питање, доделом два стана у Нишу и једног стана у Београду.

У финансијском извештају је истакнуто да смо приходе реализовали у 95,42% а расходе у износу од 90,12 %, да смо извршили набавку штампача, да смо имали у приходима уплату из Главног одбора 10.000,00 динара. Од наших скромних средстава издвојили смо и уплатили помоћ за пострадале КВП у земљотресу у Краљеву.

У извештају Надзорног одбора наглашено је да смо имали делимичну контролу обављања финансијских и рачуноводствених послова од стране члана Извршног одбора и да су нађени недостаци отклоњени у потпуности.

Вид Шарац

МО "БАТАЈНИЦА" У НОВОЈ ПРОСТОРИЈИ

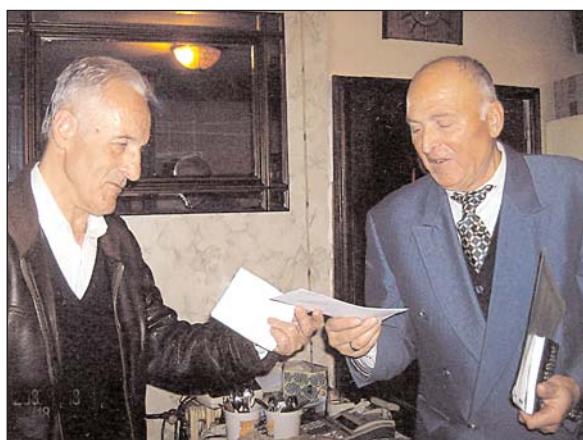
Месни одбор "Батајница", који припада Општинској организацији Земуна, добио је просторију за састанке месног одбора у Бихаћкој улици број 2. Просторију им је уступио кућни савет зграде, а заслуге за опремање просторије припадају члану месног одбора Рефику.

Поводом почетка рада у новој просторији, председник Општинске организације

је Цветко Јокановић уручио је председнику месног одбора Драгошу Бадњару захвалницу. Том састанку, поред члanova MO, присуствовао је и члан већа СО Земун Славко Дошеновић, иначе члан MO.

Посебне заслуге у раду MO има Нинко Радић, који веома добро познаје све чланове његове организације.

Т. Митушев

Председник Јокановић уручује захвалницу председнику MO "Батајница"

Из Удружења војних пензионера у Црној Гори **ДРЖАВА У МАРТУ ВРАЋА ПОЛОВИНУ ДУГА**

На састанку Удружења војних пензионера Бијелог Поља у име Главног одбора присуствовао је секретар Удружења војних пензионера у Црној Гори Радивоје Здравковић и председник беранског удружења Нада Нововић.

Сједницу је отворио и присутне поздравио председник Општинског одбора Милинко Стојановић и одао признање Главном одбору за упорно и несебично залагање у пружању помоћи за остваривање права војних ветерана.

Секретар Удружења Радивоје Здравковић детаљно је информисао присутне о активностима Главног одбора на рjeшавању егзистенцијалних питања као што су: исплати заосталих примања, стамбено збрињавање, здравствено обезбеђење, додјела једнократне новчане помоћи пензионерима са малим примањима и другим питањима која много значе за ветеране.

За исплату заосталих примања према новоподнесеном Закону ГПИО Црне Горе, који је регулисао обештећење за војне пензионере од 15. августа 2007. до децембра 2010. године, исплатиће се разлика у износу од 10,7% у двије рате. Прва рата биће исплаћена 20. марта а друга 6 мјесеци касније.

Исплати ове разлике доћи ће у право вријеме да већина плати разна дуговања и занови дотра-

јале кућне апарате.

Стамбена проблематика је крајње неповољна. Око 300 пензионера нема стан и плаћа кирије које су и до једне половине њихових пензија. У априлу ће бити подјела станови од стране Министарства одбране а дио од тога припадаје војним пензионерима, истакао је Здравковић.

Делегација војних пензионера примљена је прије неколико дана код премијера Игора Лукшића. Председник Драган Тиодоровић том приликом изнисио је бројне неиспунјене обавезе државе према војним пензионерима и са ображашењем их, уписаној форми, предао надлежним.

Последња тачка дневног реда била је уручење захвалница и једнократне новчане помоћи.

Слиједила је посјета Радовану Шћекићу и Ђорђију Секулићу, старијима који храбро корачају у десету деценију. Код домаћина

је све одисало на кућни и војнички ред, онако како доликује војним ветеранима. Дочекали су нас као најрођеније, каже Милинко Стојановић.

Навирала су сјећања из више деценијског војничког живота у служби народу и отаџбини.

На крају нас замолише да поново дојемо, а ми њима пожељјесмо добро здравље.

Р. Здравковић

Посета војним пензионерима смештеним у Герентолошком центру у Нишу

САМЦИ НИСУ ЗАБОРАВЉЕНИ

Уоквиру плана и програма рада Градског одбора УВП у Нишу, ових дана је уприличена посета војним и породичним пензионерима који су свој мир нашли у Герентолошком центру у Нишу. У посети су били Обрад Миленковић, председник Градског одбора, др Витомир Панчић, председник Здравствене комисије и Ранко Бабић, новинар и председник комисије за информисање Градског одбора УВП у Нишу.

Нема сумње, да је ова посета Герентолошком центру и разговору са корисницима ове установе, а који су свој мир нашли у њему, побудила велику радост свих присутних корисника војне пензије и, како кажу, посета за њих значи да нису заборављени.

У разговору са члановима Градског одбора, војни и породични пензионери поставили су више питања, а која се пре свега односе на исплату дуга из 2004. и 2008. године. Они су замолили да им се помогне око попуњавања захтева за исплату дуга, а нису изостала ни питања из области здравственог збрињавања, у првом реду исплате лекова који нису на позитивној листи, а које им лекари приписују.

Међутим, оно што је најзначајније, корисници који се налазе у Герентолошком центру задовољни су због бриге која им се посвећује, смештаја и веома квалитетне хране, као и због разних активности у центру.

Приликом посете чланови Градског одбора УВП у Нишу, свим личним и породичним војним пензионерима који се налазе у центру, уручили су пригодне поклоне, чиме су сви били пријатно изненађени. Како рече Богдан Филиповић, бивши ваздухопловец, ова посета је знак да нису заборављени и пожелео је да оваквих сусрета буде више, као и да увек добију информације о статусу војних пензионера.

На крају посете, члан Градског одбора УВП Ниша захвалио је психолођу Јасмини Илић на исцрпном обавештењу о свим питањима која се односе на кориснике војне пензије.

Ранко Бабић

Из Општинског одбора УВП Чукарица

УЧЛАЊЕЊЕ "ТАПКА" У МЕСТУ

Отварајући 6. редовну седницу Општинског одбора УВП Чукарица, која је одржана крајем јануара, председник Зоран Јанковић је предложио дневни ред који је једногласно усвојен.

У протеклој 2010. години одржано је 9 седница, као и редовна скupština. Такође, обележена је и 17. годишњица оснивања Општинске организације УВП Чукарица, истакао је Јанковић. Он је раније више пута на седницима поновио да је незадовољан са бројем нових чланова УВП. То је, како је рекао, "рак рана" у овој организацији. Међутим, има и позитивних активности, а то су: веома добра сарадња са Општинским одбором УВП Раковица, као и са Удружењем подофицира Чукарица-Раковица. Посебно је истакао обиласке болесних и тешко покретних чланова УВП. Изнео је податак да је у току 2010. године обрађен 101 предмет за лечење и опоравак болесних лица.

Затим су, прама дневном реду, подносили извештаје председници или секретари МО. Секретар МО Церак-Жарково Војислав Симоновић рекао је да се сваког четвртка, у 10 часова, у просторију МЗ дође 15-20 чланова УВП. Према његовим речима, активисти су прошле године обишли 9 тешко болесних лица. Изнео је податак да је 7 особа преминуло, док су 4 члана напустила организацију. Председник МО Железник Миодраг Ђорђевић је навео да Месна организација броји 47 чланова УВП од чега 10 нису корисници војне пензије. Он је дошао да су обилазили болеснике, те да је информисање било редовно. "Имамо добру сарадњу са МЗ и потомцима ратника од 1912-1920. године", рекао је Ђорђевић. Он је подвукao да се споро решава

ва стамбено питање војних бе-
скуђника, те да држава "има
понижавајући однос према војним
пензионерима".

У овој дискусији председник МО Чукаричка Падина Борислав Пејић је истакао да су по плану испунили све задатке и да у Месној организацији има 104 члана.

Члан МО Сремчица-Моштанца Мирко Жегарац обавестио је присутне да се чланови УВП, којих има 80, сваког петка окупљају у просторији МЗ, те да раде по плану. Он је додао да су у току прошле године одржали девет састанака. "Нисмо задовољни са учлањењем", рекао је Жегарац.

Председник МО Церак-Виногради Стојан Савановић рекао је да Месна организација броји 308 чланова, а да има 28 чланова претплатника на лист "Војни Ветеран". Он се самокритички осврнуо рекавши да за две године није одржана ни једна седница правдајући се да нема просторије. "Нисмо били активни колико смо могли", признао је Савановић.

Као благајник Општинске организације, говорио је доста опширно. Говорећи о контроли од стране Надзорне комисије, истакао је да је било примедби на његов рачун, те да је дошло до "варница и свађа". Међутим, председник Надзорног одбора Мухамед Мулић у неколико реченица дао је доста примедби рекавши да "не можемо усвојити извештај зато што није вођен сваког дана улазак и излазак, односно утрошак новца, те да неће потписати извештај".

Јанковић је на крају информисао чланове са садржајем 5. седнице Главног одбора УВП Србије, одржане 23.12.2010. године.

Општинска организација УВП Чукарица броји 946 члanova војних пензионера.

Петар Кнежевић

СВЕЧАНОСТ У ГАРНИЗОНАУ БАЧКА ТОПОЛА

Поводом Dana државности и Dana Војске Републике Србије, у јединици која је смештена у Гарнизону Бачка Топола, организована је свечаност.

Поводом Dana BC присуствовао је и наш председник Општинског одбора, честитоје свим припадницима BC празник, како Дан BC тако и Дан државности.

Поред нашег представника свечаности су присуствовали и представници локалне управе и самоуправе, припадници цивил-

них удружења, верских јединица као и ученици основне школе "Чаки Лajoш".

Након свечаности организован је Тактичко технички збор, а потом су сви присутни били позвани на ручак, традиционални војнички пасуљ.

Команда гарнизона, држећи се доброг старог обичаја, не заборавља да у оваквим приликама позове и представнике војних пензионера.

Имре Шуљок

**Милован
Вукичевић,**
пуковник у пензији
1948 - 2011.

Пуковник у пензији Милован Вукичевић, члан Општинске организације УВП Параћина, изненада је преминуо 30.јануара 2011. године. Милован је рођен 1948. године у с.Јабланица, општина Крушевац. После завршене осмогодишње школе, уписује гимназију у Крушевцу и исту завршава 1968. године. Опредељује се за војни позив и војну академију уписује 1968, а завршава 1972.

**Мирко Шпања
Ћенћо,**
пуковник у пензији

Четрнаестог фебруара напустио нас је још један човек револуције, комуниста и официр Југословенске народне армије, пуковник Мирко Шпања Ћенћо.

Рођен је 5. фебруара 1928. године у сиромашној сељачкој породици у Водицама код Шибеника, у Републици Хрватској, као друго од шесторо деце оца Августина и мајке Марице. Мирко је сав живот посветио идеји водиља која га је са петнаест година укључила у револуционарни, партизански покрет. Пореклом из познате револуционарне и комунистичке породице Шпања, из које је читава десетина његових најближих оставила своје животе на путевима револуције. Мирков животни пут није могао бити другачији. Са 15 година ухапшен је од стране италијанског окупатора и у Окружном суду у Шибенику осуђен на смрт стрељањем. И тада, храбар

године и унапређује се у чин потпоручника. Почиње са обављањем прве официрске дужности као командир вода у дивизијону у гарнизону Параћин.

У активној служби обављао је одговорне дужности командира вода-батерије, командача дивизијона, многе дужности референта у командама и управама а последња му је била председник војнодисциплинског суда у ГШ.

Дужности је обављао у гарнизонима Параћин, Ђуприја и Београд.

У току службе желео је усавршавање и ванредно уписује Командно штабну академију и исту завршава 1996. године. За самопрегоран рад у служби више пута је похваљен, награђиван и одликован.

У пензију одлази 2006. године и од тог времена посвећује се својој породици и раду у УВП Параћин.

Био је узоран родитељ а пре свега добар човек. У свему му је помагала и подржавала га његова супруга Марија.

Милован је сахрањен 31. јануара 2011. године у с. Јабланица код Крушевца.

С. Стојановић

и смео, како могу бити само дечаци његових година, Мирко је успео је да побегне испред пушчаних цеви окупатора након чега је остао да ради на истом терену као партијски радник илегалац. Из тог времена остао је и његов револуционарни надимак Ћенћо на који је био поносан.

Године 1945. из Штаба Ратне Морнарице упућен је на курс радио телеграфисте - шифранта који је са успехом завршио. Убрзо након тога упућен је на школовање у Училиште везе у Шкофју Локу код Љубљана након чега је јула 1950. године унапређен у први тада официрски чин, заставника, а потом исте године у чин потпоручника. Године 1960. у оквиру реорганизације контраобавештајне службе примљен је у оргање безбедности у којима је вршио најодговорније дужности попут начелника Оперативно техничког центра Управе безбедности ССНО и начелника Првог Контраобавештајног одељења Управе безбедности Савезног секретаријата за народну одбрану са које дужности је пензионисан 31. децембра 1986. године.

Завршио је Командно штабну академију и одговарајуће курсеве и школе за усавршавање. Године 1966. године унапређен је у чин мајора, а 1976. године у чин пуковника.

За показану храброст у борби и заслуге за очување сувенирнитета и интегритета отаџбине одликован је Медаљом и Орденом за храброст и више пута и другим високим одликовањима.

М. Г.

Ветерани спортисти

ТАЛЕНАТ ИЗ БОШЊАНА

Ветеран Радојица Нешић у спорту је стекао много знања, звања и велики број признања. Поседује дипломе рукометног тренера, интернационалног стонотенисерског судије, савезног рукометног, скијашког, атлетског и пливачког судије.

Као рукометни тренер оформио је школе рукомета у Дервенти, Ђуприји и Крушевцу. Био је рукометни тренер многих екипа. Данас је активан у мушким рукометном клубу "Напредак" у Крушевцу. Једна соба у родном селу Бошњане пуна је многобројних диплома, захвалница, повеља, плакета, пехара и ордена.

Са 15 година био је велики фудбалски таленат. У свом родном селу Бошњане код Варварина, играо је за матични клуб. Био је најимлађи у тиму. На свим утакмицама, које је играо, био је међу најбољима.

После осмогодишње школе у Варварину прелази у Крушевац и уписује се у Школу ученика у привреди. У металском предузећу "Веселин Николић" учи ливачки занат. Док је учио свакодневно је био у окружењу са легендарним боксерима "14. октобра" (Ђурић, Милошевић, Петровић, Стојановић). Једног дана одвели су га у боксерски клуб на пробу. Задовољио је тренера и руководство клуба. Пошто се родитељи нису слагали да се бави боксом, после три месеца тренирања, напустио је клуб.

По завршетку Школе ученика у привреди, конкурише за пријем у Војну пилотску школу. На тродневним тестовима и лекарским прегледима у Земуну, успешно је све завршио. Остало је још да пошаље два документа. Пошто је закаснио са слањем, није му се остварила жеља да постане пилот. Алтернатива је била артиљеријска школа у Задру, коју и уписује.

За време школовања у слободном времену на теренима Школског центра дружио се и пикао фудбал са познатим прволигашким фудбалерима. У то време у ШРО били су Владица Поповић - играч Црвене Звезде, Перица Раденковић из ОФК Београда, Ђеса Здравковић из крушев-

ачког Напретка. Дружио се са њима, јер је био изузетан таленат. Планирали су да га након школе, доведу у Београд. За време школовања, сломио је потколеницу десне ноге и тако су пропале све комбинације. Након опоравка, посветио се рукometu.

Успон спортске каријере, почeo је након завршетка Војне школе и првог службовања у гарнизону Добој. После једне одигране рукometне утакмице, између гарнизонске екипе и градске екипе "Слога" постигао је 10 голова за екипу гарнизона. Постао је љубимац многобројне публике у Добоју. За три године службовања у том граду, пошто се добро опоравио од прелома ноге, одиграо је неке фудбалске утакмице за "Слогу" и "Трудбеник" из Добоја.

Кад је његова јединица прешла у Дервенту, Управа рукометног клуба одмах је ступила у контакт са њим и на обострано задовољство, постаје играч рукометног клуба "Дервента". Са малим прекидима играо је за тај клуб седам година.

Након обављања дужности командира ракетног вода, обављао је дужност начелника војничког клуба а затим начелника Дома ЈНА у гарнизону Дервента. На утакмици гарнизона Дервента и гарнизона Тузла, Дервенчани су победили, а Нешић је постигао 17 голова. Тај рекорд је дуго трајао. Играо је два пута за рукометну репрезентацију на спортским првенствима. Био је спона сарадње припадника војске и цивилних структура. Организовао је велики број спортских такмичења и културно-забавних манифестација војске и цивила на територији општине Дервента.

Из Дервенте одлази у прокоманду 1976. године у ганизон Ђуприја на дужност референта за физичко васпитање у команди гарнизона. У организацији команде 1. А (Београдске) учествује на катедри за физичко васпитање у Школском центру Војне академије у Београду за нормирање и програмирање физичке културе за војнике, питомце и старешине ЈНА.

Сваке године на армијским спортским такмичењима, увек је био на победничком постолју.

Рукометну репрезентацију 1. А водио је три пута на свеармијским такмичењима.

У Ђуприји је два мандата био потпредседник СИЗ-а за физичку културу. Био је спортски директор у неколико спортских клубова. Данас је активан у мушким рукометном клубу "Напредак" из Крушевца.

У његовом родном месту Бошњане код Варварина, у кући у којој се родио, једну собу красе многобројна признања. На зидовима је око 20 диплома, захвалница, повеља, плакета, седам пехара, више ордена, седам књига, многобројне фотографије са клубовима које је тренирао и исечци из новина.

Мр Александар Симоновски

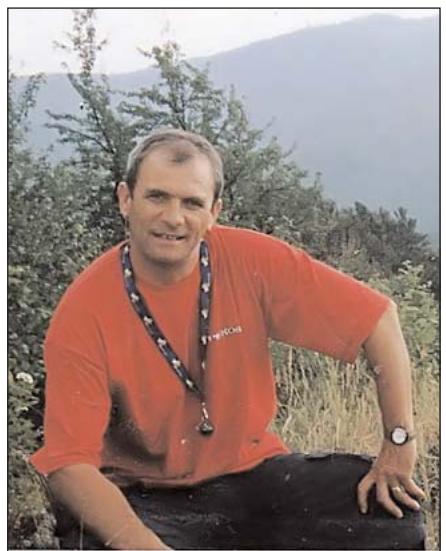
Сандре Петкоски

ПЛАНИНАР ОД ДЕТИЊСТВА

За њега кажу да не може без планина. Сандре Петкоски, официр наше војске у пензији, радио је као читач и тумач карата, напамет је научио коте о стотинама планинских врхова, прави је планински пустолов.

"Планинарењем се бавим од детинства, а дугогодишњи посао у војсци, где сам радио као топограф учинио је своје. Увек сам настојао да сазнам више, да упamtим сваку бројку, како би то у сећању остало", каже Петкоски, који је препешачио многе планине. Досад је пешачењем прешао пут око земље по Екватору.

Сандре је рођен у Охриду. По завршетку војне академије и других високих војних школа, службовао је у Београду, Сарајеву, Ваљеву, Билећи, Пироту, Нишу, Прокупљу и Пећи. У току службе обављао је одговорне командирске, наставне, штабне и командантске дужности у гардијским, граничним и пешадијским јединицама.

ма и школи резервних официра пешадије. За свој рад више пута је одликован највишим војним одликовањима.

Данас живи у Прокупљу, има двоје деце и троје унука, а стални је гост Пролом и Луковски Бање као и Ђавоље вароши, где је водич туристима и планинарима по Соколовци, Радану, Копаонику, Јастребцу, Пасјачи, Видојевици и другим планинама.

Председник је општинске организације Савеза резервних војних старешина Србије. Активан је у Удружењу пензионера Прокупља на свим излетима и забавама.

Данас, са фотоапаратом и компасом, педометром, пиштаљком и ранцем на леђима радио је виђен у Прокупљу и у планинама. Један је од најбољих читача карата и познавалац територије наше земље и претходне Југославије. Потенцијални је кандидат за Гинисову књигу рекорда по теми: "Коте и природне лепоте Србије".

Вид Шарац

Дуговање војним пензионерима

СУМРАК ЗАКОНОДАВСТВА

Одлуку војним пензионерима за ускраћени део пензија од 1. августа 2004. до 30. новембра 2007. године писано је у више наврата у "Војном ветерану". Посебно вљано, хронолошки, обрађена је та проблематика у Специјалном прилогу "Ветерана", насловљена са "Хронологија једног безакоња" и "Лице и налиčje једне ревизије". И поред изванредно обрађених проблема с којима се годинама суочавају корисници војних пензија, недостаје осврт на одговорност виновника који су, бацајући законитост под ноге, лишавали војне пензионере не само материјалних, већ и људских права. Одговорност је, иначе, вишеструка. Прво, самовољом појединца анулиране су одредбе Закона о Војсци Југославије, усвојене у парламенту и озакоњене потписом председника државе. Друго, одлукама о ниподаштавању званичног закона земље, озакоњена је незаконитост. Треће, ударен је жесток шамар државном буџету јер је дуг од почетних четири и по, нарастао данас на преко десет милијарди динара, а та цифра ће нарастати до несагледивог краja. Набрајања се, поред наведеног, настављају чинијицом да у овој земљи термин "правна држава" представља мртво слово на папиру и да се, с тим у вези, грубо нарушују неотуђива и стечена права војних пензионера. Но, подсећања ради на историјат владајућег безакоња, кренимо редом.

Више од три године корисници војних пензија примали су пензије ниже од законом прописаних. Разлог просто невероватан и незабележен у аналима српског, европског и светског законодавства. Војни пензионери су у Србији, као никде у свету, дискриминисани и од најдоговорнијих људи у власти оптуживани да атакују на државни буџет. Такве паушалне и несувише оцене стизале су, нажалост, чак и од појединца који су, у складу са функцијама које обављају, требало да штите интересе људи који су готово читав радни век провели у старешинским униформама. Познато је, наиме, да све невоље с којима се суочава војнопензионерска популација последњих десетак година, потичу највећим делом од институција које су најпозиваније да штите интересе војних пензионера. То се, отворено треба рећи, односи на Владу Србије, Министарство одбране, Фонд СОВО, правосудне органе и Уставни суд Србије.

Удружење војних пензионера Србије се наведеним институцијама годинама обраћало молбама, жалбама, препорукама, иницијативама и другим облицима који су, најчешће, одисали ламентирањем над судбином војних пензионера. А управо тај молбени тон доста је, изгледа, допринео да се актуелна власт игнорантски, надмено и потцењивачки односи према оправданим настојањима да се на одговарајући, закону заснован начин, реше постојећи проблеми са којима се годинама суочавају корисници војних пензија. Јер, поред очигледног избегавања да им се дефинитивно реши статусни положај и донесе коначна одлука о начину и терминима исплате неисплаћених

принадлежности, на њих се, малтене, баца анатема због наводног кидисања на државни буџет. А то "кидисање" настало је као последица Уредбе Савета министара Државне јаједнице Србије и Црне Горе, која је ступила на снагу 1. августа 2004. године.

Наведеном су уредбом, као што је познато, активним војним лицима повећане плате, чиме је, аутоматски, по слову закона, требало да, у одговарајућој сразмери, дође и до повећања војних пензија. До тога, на жалост и разочарање преко педесет хиљада војних пензионера, није дошло. А није дошло захваљујући непоштовању закона од тадашњег министра одбране Првослава Давинића који није дозволио да се изврши корекција бодова

овај прилог. Задржаћемо се, стога, само на неким који илуструју лицемерје испољавано током читавог процеса неуспешне борбе Удружења војних пензионера за остварење неотуђивих права својих чланова и осталих корисника војних пензија.

После доношења нове уредбе крајем 2007. године, исправљена је трогодишња неправда, јер је она из 2004. стављена ван снаге, а рехабилитоване одговарајуће одредбе Закона о Војсци Југославије. Међутим и то није било дугог века. Уследила је позната иницијатива за пребацивање војних пензија у надлежност ПИО фонда, односно још једна остал-бендлеровска превара уперена против интереса војних пензионера. Министарства одбране и финансија, Фонд СОВО и остали актери - учесници у доношењу и реализација бројних незаконитости, сносе највеће време одговорности за све психичке и материјалне недаће којима су годинама изложени војни пензионери. Немогуће је избрисати из сећања многе изјаве званичника путем којих је гуран прст у очи обесправљених пензионера. Тако, на пример, општепознате су својевремене изјаве о "танком буџету" и исплати заосталих дуговања "када се зато створе услови". Зна се врло добро, такође, ко је јануара 2008. јавно изјављивао да се ускоро очекује "лепо повећање плате од 10 до 40 одсто у Министарству одбране", или да "пензије неће бити повећаване". Зна се, наравно, ко и зашто утиче на правосудне органе и Фонд СОВО да, што је више могуће, успоравају доношење правоснажних решења на тужбе које је поднело више од 30.000 војних пензионера. Зна се... Једноставно, све се зна.

Војни пензионери и њихово удружење, дакле, знају који су појединци и институције стоје иза бројних незаконитих одлука које се односе на статусни и материјални положај уживаоца војних пензија. Знају се, именом и презименом, сви који су учествовали у описаним радњама за које се у правним државама кривично одговара и запрећују вишегодишње затворске казне. Заборавља се, међутим, да у овој земљи постоји и институција која носи назив: Републичко јавно тужилаштво. На адресу те институције ни са које стране није стигла тужба за безброј незаконитих радњи чији су аутори свима добро познати. Није ли подношење тужбе са конкретно наведеним образложењима, која не би могао да оспори ниједан суд, један од начина да УВПС потражи правду за све кориснике војних пензија. Не треба, наравно, гајити илузије да би се тиме процесуирали виновници недаћа којима су били изложени војни пензионери. Извесно је, међутим, да би се, у актуелном политичком тренутку, скренула пажња шире јавности на проблеме које је војнопензионерска организација безуспешно предочавала свим релевантним државним и правосудним органима. Није искључено, при томе, да би се подношењем тужби од стране УВПС, појединим личностима, ако ништа друго, уздрмале властодржачке потеље и положаји који су им омогућавали учешће у незаконитим радњама.

Радисав РИСТИЋ

путем које се обрачунава висина војне пензије. Због "танког" војног буџета, како је оправдавано непоштовање званичне уредбе и закона, донета је "соломонска одлука" да се вредност бодова увећа само за оне војне пензионере који су пензионисани после 1. августа 2004. године. Никога, практично, није било брига што се тиме дезавуишу одлуке и закони које су донељи највиши државни органи. Треба ли уопште наглашавати да су ти државни органи, на чију је очиглед царовала незаконитост, такође одговорни за материјални погром војних пензионера.

Игнорисање права војних пензионера после Давинићевог министровљања, наставља се, нажалост, све до данашњих дана. Ништа се, наравно, није додогодило у вези са одговорношћу оних који су незаконитим поступцима нарушавали та права. С правом се чак може рећи да се из године у годину повећавао број силника који су загорчавали живот војнопензионерској популацији. Јер, смењивале су се владе Републике Србије, министри, људи на челу Војске Србије, Фонда СОВО и другим институцијама у којима су се доносиле одлуке о статусу и остварењу законских права војних пензионера, али се ништа није мењало у незаконитим поступањима према војним пензионерима. Таквих примера има на претек. За елаборирање сваког од тих поступака, међутим, треба далеко више простора него што може да пружи

Из чисто пензионерског угла

ДОГОРЕЛО ДО НОКАТА

Размишљам као војни пензионер, или уопште као пензионер. Зашто нас је оваква судбина снашла? Где смо били, где смо и за кога радили? Много нас је војних пензионера који су своју младост уградили у темеље Југославије. Посебно оних старијина, сада пензионера који су по десетак година провели на дужностима у осигурању и обезбеђењу државне границе.

Размишљам тако и не могу да се отмем утиску - зашто је сада овако?! Први и основни задатак припадника ЈНА увек је био брига за људе. Ко сада брине о нама пензионерима који не могу нормално да живе од пензија. Повећања и усклађивања пензије према трошковима живота нема. Више хиљада пензионера покренули су судске поступке у остваривању својих права. Суд је нашао разумевања и деноноћне хиљаде пресуда које су постале извршне. А да ли то тако треба да буде? Зашто се нису поштовали закони? Па би се избегло да се пензионер тужи са својом државом. Зар није могло то да се реши, да се призна дуг и постепено пензионерима исплати, као што је то био случај са цивилним пензионерима.

Пуно нас је сада болесно и лечимо се. Али и ту наилазимо на потешкоће. Позитивна листа лекова стално се сужава. Више је лекова који се плаћају. То су углавном скупи лекови. Има таквих лекова који коштају и више од десет хиљада динара, а нема паре ни за основне животне потребе.

Пензионерима одmrзавају пензије и повећавају пензије за 2%. Брука и срамота! За две године, од када су пензије замрзнуте, повећање трошкова порасло је за више од 50%, а нарочито храна која живот значи. Зна се да се пензионери лоше хране, што још више утиче на болест, па је број умрлих све већи.

За коришћење еминентних здравствених установа као што су ВМА, ВМЦ Београд, због малих примања пензионера Београд је све даљи. Аутобус војни, који је сваког четвртка возио пензионере у Београд, укинут је. Сада пензионери користе цивилне аутобусе. Има и тешких болесника којима је путовање отежано. Зар не може неко од надлежних из Краљеве, где је војска из Крагујевца прешла, да одреди један војни аутобус који би превозио болеснике из Краљева и Крагујевца. Верујем да би то било јефтиније решење.

Војне пензионере брине докле ће моћи да користе те еминентне здравствене установе. Чини ми се да нам специјалисти, кад дођемо до њих, све мање поклањају пажње. Када сам био на уропошком прегледу, лекар уролог ми није поклонио ни два минута. Погледао је резултате, казао контролу и "ћао ђаци". На такав однос жале се и други пациенти. Мислим да лекар специјалиста мора да посвети више пажње пациенту.

Већ сам напоменуо да одлаком војске из Крагујевца у Краљево, број војника у Крагујевцу знатно је смањен. Смањио се и

број лекара и медицинског особља. Због тога, и чињенице да је број војних пензионера и чланова њихових породица велики (око 1.300. војних осигураника) честе су гужве. И поред тешких услова рада, лекарима треба одати признање за ентузијазам који исказују у прегледу пацијената. Нарочито могу да истакнем докторку Сању, која је најстарија међу лекарима и код које долази највећи број пацијената. Истакао бих и доктора капетана Игора Секулића. Он никада није показао нервозу. Увек има довољно времена за пацијента. Нови лекар санитетски потпоручник Андреја Рачић по свему судећи иде у корак са другим лекарима. Веома се труди да пацијенту поклони пуну пажњу.

Било би добро да се "оживи" протетика у Крагујевцу. Ово из разлога што за то постоје сви услови, просторије, па можда и опрема. Раније је у амбуланти била протетика. Сећам се да су то били добри протетичари. А сада, када се ради протетика, пацијенти се шаљу на ВМА, па је потребно да се иде и више од десетак пута. Све то кошта, аутобус, путни трошкови. Зар не би било економичније да протетика буде овде у ГА Крагујевац.

Борисав Несторовић

ПИСМО КОМАНДАНТУ

Друже генерале,

Нисам се јављао раније због неких својих проблема у вези са регулисањем питања моје пензије. Како изгледа проблем је нерешив. Словенија тврди да су моји доприноси пензијско-инвалидског осигурања уплаћивани у СОВО Србија и да нису код њих. Овде у СОВО не могу или неће да ми издају извод из М 4, обрасца где би се тачно видело где је моје осигурање и колико износи. Србија је мој стаж у ЈНА од 15. 7. 1972 до 29.10.1982. са бенефицијом радног стаза УЗЕЛА У ОБЗИР али не и платила тако да сада примам само пензију из ОСИГУРАЊА уплаћиваног у Србији.

Мислим да Словенци гледају да не плате СРАЗМЕРНИ ДЕО изговарајући се да мој новац није код њих. Овде га дефинитивно нема.

Да ли се Ви сећате где су вршene уплате пензијског осигурања док смо радили у Постојни. Ако нешто знаете о томе, молим Вас реците ми.

Пролеће је на прагу па се надам сусрету са Вама. Има пуно тога да Вам испричам шта се издогајalo у Постојни када сте Ви отишли. Делимично вероватно знаете али убеђен сам не све.

Пуно поздрава, Владан Павловић

(Писмо је упућено генералу у пензији Стевану Мирковићу)

ДВА ГОРУЋА ПИТАЊА

Већ дуже време размишљам да вам се јавим и предложим нешто што по мом мишљењу Удружење војних пензионера до сада није покренуло.

Мислим да су се наша потраживања и захтеви према држави одвијали до сада

углавном путем папирологије, неким пријемима на вишем нивоу, а резултати су углавном изостајали. По мом мишљењу имамо два горућа проблема: дуг војним пензионерима и стамбени проблем бескућника.

Предлажем агресивнији наступ преко медија, штампе и телевизије, нарочито преко државне телевизије тражећи од њих пријем делегације Удружења, или да то буду људи који су бритки на речима и који неће сагињати главе. Мислим да највише шансе за пријем и успех морамо имати код њих, јер то је јавни сервис грађана Србије, а ми смо грађани Србије и они морају да нас чују, јер ми ту телевизију плаћамо.

За војне бескућнике тражити репортере да сниме Делиградску 40 А, а и остала прихватилишта.

Ово је најкраћи предлог, уколико се слажете спреман сам да изнесем комплетну концепцију предлога.

Унапред захвалан на разумевању.

Владимир Јелић
Београд

15 ОДСТО ПРЕТПЛАЋЕНИХ НА "ВЕТЕРАН"

У неколико бројева нашег гласила "Војни ветеран" објављивани су предлози за повећање броја претплатника на гласило.

Наши општинске организације (УВП Прокупље) је за 2011. годину претплатила 49 примерака а јануарски број смо добили 10. фебруара 2011. године и истог дана је 17 примерака спаковано и преко ПТТ упућено на кућне адресе у Куршумлију, Блаце, Мерошину, Житорађу, Пирот, Циголь и Белољин, нашим члановима који живе у тим местима. Примерци "Ветерана" упућени су као штампани материјал, по ценама 16,50 динара по једној пошиљци. Остали примерци се уручују претплатницима у канцеларији Општинског одбора и то највећи број у року два - три радна дана.

Ми имамо 282 члана (91% учлађених) и више од 15 посто претплатника на "Војни ветеран". Највеће заслуге за повећање броја претплатника има Вид Шарац, председник Општинске организације УВП Прокупље и члан Главног одбора УВПС.

Предлажемо да се све градске-општинске организације заузму за то да број претплатника на "Ветеран" буде најмање 10 одсто од броја чланова. То се може постићи уз мало ангажовања изабраних у градским-општинским одборима УВПС и издавање новчаних средстава за доставу до сваког члана, али искључиво од средстава градских-општинских организација.

Молимо да и убудуће "Ветеран" дође до градских-општинских одбора до 10. у месецу. На тај начин ће се повећати интересовање за претплату.

Подржавамо став Главног одбора УВПС да се достава "Војног ветерана" врши само до градских-општинских одбора а даљу дистрибуцију, до крајњих претплатника, треба да врше одбори.

Радосав Вуковић

Стазама солунских ратника у организацији УВПС

ДОГОВОР КУЋУ ГРАДИ

Поштовани пријатељи почињемо конкретну реализацију нашег плана. Ево нас по четврти пут у нашој новој причи (новој активности УВПС) коју смо назвали "ПУТОВАЊА", а овог пута конкретно назив приче је "СТАЗАМА СОЛУНСКИХ РАТНИКА". И као што смо и обећали имамо коначну понуду за све нас, али пре тога, шта је важно да знате:

1) Редослед пријављивања је и редослед седења у аутобусу (осим прва два која су за организаторе и водича). Наравно да ћемо за евентуалне слабости током пута имати разумевања.

2) Сваку Вашу уплату на доле објављени жиро рачун, пријавите на телефон 064/166-0213 или 011/3228-076 (канцеларија), или 011/2272-431 (кућни број) ПАВЛА ЛУЧИЋА, секретара УВПС и члана ИзОд УВПС.

3) Све спискове (за границе и посете) као и Руминг листе (за спавање) прави и одговоран је Павле Лучић који је и у сталном контакту са агенцијом, па се њему и обраћајте у том смислу. Собе су базично двокреветне и по договору моћиће да буду ако има интересената и трокреветне и четврокреветне.

4) Обезбедићемо да у аутобусу током пута има одређена количина обичне и киселе воде за неопходно освежење током пута. Наравно неће то бити велике количине али довољне за пут и освежење, нарочито првог и другог дана када нам је пут и најдужи, као и приликом преласка са Крфа у Игуменицу и пут до Солуна.

5) Плаћање може бити чековима и готовином као и у еврима, а курс се рачуна средњи званични Народне банке на дан уплате. Искључиво на жиро рачун агенције дат у ПЛАНУ пута или лично донети Павлу Лучићу. НЕ ПОЧЕТИ УПЛАТУ ПРЕ НЕГО ШТО ТЕЛЕФОНСКИ КОНТАКТИРАТЕ ПАВЛА ЛУЧИЋА НА 064/166-0213 или 011/3228-076 и 011/2272-431.

6) Договарамо се сад и питајте све што желите одмах како бисмо до лета и месец дана пред полазак све прецизирали. Напомињемо да ће свако моби да узме активно учешће на одређеним дестинацијама ако жели, као предавач и сл. Уз претходни договор са нама и уз поштовање времена изношења и интересовања других.

6) Полупансион почиње са вечером у Скадру, а ако буде измене бићете обавештени.

У наставку приче дајемо Вам детаљан опис пута и све појединости ВАЖНЕ ЗА ВАС.

Свима нама желим да ово путовање буде незаборавно - хвала вам!

ПУТЕВИМА СОЛУНСКИХ БОРАЦА КОМЕМОРАТИВНО ПУТОВАЊЕ КРОЗ АЛБАНИЈУ ДО КРФА И СОЛУНА

Скадар - Кукс - Везиров мост - Тирана - Драч - Валона - Саранда - Крф
- Јањина - Метеори - Солун

10 ДАНА АУТОБУСОМ

Полазак: 16. септембар 2011. у 06.30 часова
исpred МЕДИА ЦЕНТРА ВОЈСКЕ СРБИЈЕ

1. ДАН петак 16. септембар: БЕОГРАД - ОСТРОГ

Полазак из Београда у 06.30 са паркинга испред Медија центра ВС, ул. Б. Југовића бр. 19, Вожња према Ц. Гори до манастира Острог. Присуствовање поподневној служби, обилазак манастира и ноћење у коначима манастира.

2. ДАН субота 17. септембар: МАНАСТИР ОСТРОГ - ПОДГОРИЦА-ТУНЕЛ СОЛЗИНА-БАР - СКАДАР

Наставак путовања за Подговицу, обилазак насеља Плавнице, крађи одмор у Плавници, затим наставак путовања према тунелу Солзина, Бар, Улцињ и Албанском граници. По обављању граничних формалности долазак у Скадар у поподневним часовима. Сместање у хотел. Сусрет са удружењем Срба у Албанији (ако потврде). Вечера. Ноћење.

3. ДАН недеља 18. септембар: СКАДАР - КУКС - ВЕЗИРОВ МОСТ - ТИРАНА - ДРАЧ

Доручак. Полазак за Кукс долином Дрима и обилазак Везировог моста у Кукуса са крајним задржавањем. Наставак путовања до Тиране. Панорамско разгледање града у пратњи локалног водича, обилазак цркве Светог Јована Владимира. Посета Амбасади у Тирани, обилазак споменика српским борцима на градском гробљу. Слободно време до поласка за Драч. По доласку, у вечерњим часовима, смештање у хотел. Вечера. Ноћење.

4. ДАН понедељак 19. септембар: ДРАЧ - ВАЛОНА - САРАНДА

Доручак. Одлазак за Валону. Обилазак споменика и знаменитости, затим одлазак за Саранду (Албанска Будва). Сместање у хотел. Слободно поподне. Вечера. Ноћење.

5. ДАН уторак 20. септембар: САРАНДА - КРФ

Доручак. Прелазак трајектом на острво Крф (ако нема трајекта, путује се за Игуменицу на трајект). По доласку на острво, одлазак до Гувије и обилазак спомен плоче посвећене искрцању српске војске на Крф 1916. године. Одлазак до хотела. Сместај у собе. Слободно време. Ноћење.

6. ДАН среда 21. септембар: КРФ

Доручак. Одлазак на острво Видо и комеморација испред маузолеја - спомен костурнице. Комеморација на Главој гробници. Посета Српској кући. Панорамско разгледање Крфа аутобусом и пешице. Слободно време. Повратак у хотел. Слободно поподне. Вечера. Ноћење.

7. ДАН четвртак: КРФ

Доручак. Пре подне посета селу Агиос Матеос. Комеморација на споменику Тимочке дивизије у Агиос Матеосу. Остатак дана предвиђен за одмор и индивидуалне активности. Вечера (по договору-свечана). Ноћење.

8. ДАН петак: КРФ - ИГУМЕНИЦА - МЕТЕОРА - СОЛУН (околина)

Доручак. Напуштање хотела, затим прелазак трајектом на копно. Путовање до Каламбаке и манастирског комплекса Метеоре. Обилазак једног од манастира (Преображење - Велика Метеора) и наставак путовања према егејској обали. Посета цркви Свете Петке у клисури реке Пиниос и долазак у хотел у вечерњим часовима. Сместај у хотел. Вечера и ноћење.

9. ДАН субота: СОЛУН

Доручак. Одлазак за Солун. Учешће на комеморацијама на српском, француском, енглеском, италијанском и руском војничком гробљу на Зејтинлику (по протоколу). Слободно време до повратка у хотел. Слободно поподне. Вечера и ноћење.

10. ДАН недеља: СОЛУН (околина) - ПОЛИКАСТРО - БЕОГРАД

Доручак. Одлазак за Солун, затим полазак према Србији. Задржавање у Попликастру и учешће на комеморацији. Полазак за Удово у Македонији и обилазак спомен костурнице у Удову. Путовање са уступним паузама ради одмора и обављања граничних формалности. Долазак у Београд око 22.00. Крај аранжмана.

Цена аранжмана по особи износи:

395 евра

Динарска противвредност по продајном курсу за ефективу пословне банке (Unicredit bank) на дан уплате.

Плаћање:

I рата до 20. марта 2011. 45 евра

II рата до 20. априла 2011. 45 евра

III рата до 20. маја 2011. 45 евра

IV рата до 20. јуна 2011. 45 евра

V рата до 20. јула 2011. 45 евра

VI рата до 20. августа 2011. 45 евра

VII рата до 20. септембра 2011. 45 евра

VIII рата до 20. октобра 2011. 45 евра

IX рата до 20. новембра 2011. 35 евра

Напомена: приликом плаћања на рачун, обавезно навести позив на број: 160911

Уплате се врше на жиро рачун бр:

180-104121002942057

Аранжман обухвата:

Превоз (према програму) удобним туристичким аутобусом, путно здравствено осигурање, смештај у хотелима 3* на бази по-лупансиона (доручак "шведски сто", вечера услуживање), обиласке и разгледања према програму, трајект на релацији Саранда - Крф - Игуменица, превоз бродићем до острва Видо, улазнице за један од манастира Метеора, услуге локалног водича и водича агенције све време трајања путовања и трошкове организације аранжмана.

Аранжман не обухвата:

Факултативне излете и обиласке и улазнице за индивидуалне посете музејима и сл.

Личне и остale трошкове који нису предвиђени програмом.

Аранжман је рађен на бази минимум 40 путника.

Важе општи услови путовања организатора, агенције Master holidays.

Обавештење читаоцима:

Организација и вођство пута је урађено са Миланом Спасићем, дугогодишњим туристичким радником, који се пословима вођења група и организацијом бави од 1977. године. Одличан познавалац француског, енглеског и италијанског језика. Прошире, 2010. године организовао је путовање хора Музичке школе "Славенски" који је учествовао на комеморацијама на Крфу и у Солуну.

Павле Лучић

Споменик Билу Клинтону у Приштини мала је гротеска, на трагу кича Лас Вегаса. Млада НАТО држава Албанаца на Косову и Метохији, која је пре који дан прославила трећи рођендан, остала је тек гротеска новог међународног права, што се успоставља по цивилизацијском опусу Лас Вегаса уместо православне Византије или старог Рима.

Седамнаести фебруар 2008. године памтим по сувој, беснежној хладноћи. Смрзавао сам се на ветру по јужним рубовима Приштине. Последња упоришта Срба око тог града (Грачаница, Чаглавица, Преопци...) одају утисак економске несреће, комуналне неуређености и социјалног безнађа пригушеног живим заставама Србије.

С разлогом, лед ми се био накупио око срца, док су ми се на повратку у сећању преплитале питоме фреске из Грачанице, тотем Била Клинтона и неки албански каубој који је на коњу, са естетским урликом на глави који обично називамо америчким шеширом, у магновењу јахао по евфоричним улицама Приштине.

Верујем да је на трећу годишњицу проглашења албанске независности на територији јужне српске покрајине само спољна температура била унеколико другачија. Јер, у Србији се тренутно мењају само метеоролошке прилике.

Србија је опијена дестилатом безнађа који је паралише. Шта више, безнађе је постало тиха идеологија Србије. Оно је по државу разорије од НАТО пројекта и опасније од три везане светске економске кризе. У делиријуму те хроничне опијености безнађем, јавља се прелест евроатлантских интеграција. Бомбардери попримају обличје анђела, а анђели бомбардера.

Али, појимо редом.

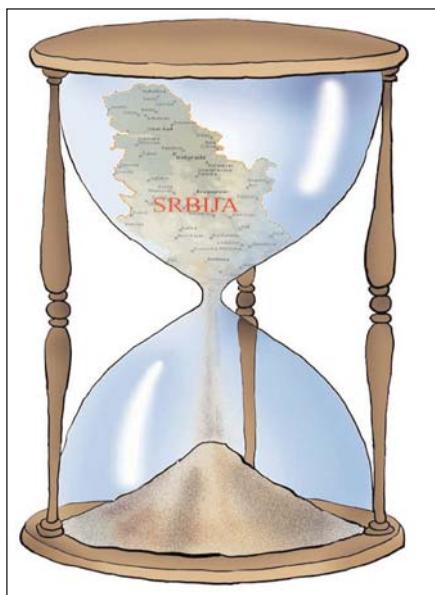
Никада ми неће бити јасно зашто је министар Вук Јеремић од Савета безбедности, пре неколико дана, трајко оснивање међународног "ад хок" тела за спровођење истраге о трговини људским органима, које би овај посао требало да обави уместо Еулекса. Да се разумемо, утицајне владе које стое иза Еулекса и признају независност Косова најмање осам година ћутале су заверенички о вађењу и продаји људских органа. Придржавале су на најчеснији начин евроатлантску маску на лицу државе Косово.

Споља гледано, захтев министра Јеремића савршено је био логичан. Али, ако Вук Јеремић па и сам Дик Марти с разлогом сумњају у Еулекс, неко председника Бориса Тадића и владу Србије коначно мора да пита зашто су уопште позвали Еулекс на Косово и Метохију, на уштрб УНМИК-а који само што није ишчезао и представља тек симболичан остатак заборављене Резолуције 1244 ОУН?

Никада ми неће бити јасно ни зашто влада Србије ћути о срамотном обустављању истраге о убиству деце у Гораждевцу, а истиче наводно хармоничне односе са ЕУ и НАТО, који су у ствари обуставили ту истрагу?

Очиједно је да држава Србија већ деценијама нема идеју о властитој будућности, па ни о будућности Ким. Држава је изложена економском моделу неконтролисаног задуживања, а не штедњи, промоцији морала који је представљен као идеологија слабих, производњи и патриотизму. О томе неумољиво сведочи цунами спрског јавног дуга који се подигао за

Куда иде Србија ГРОТЕСКА У ИДЕОЛОГИЈИ БЕЗНАЂА

последње три године, баш некако откако је Приштина прогласила своју независност.

Подсетимо, 2007. године Србија је успела свој јавни дуг да смањи за око 330 милиона евра и сведе га на око девет милијарди евра. Било је то време распрадаје великих предузећа и ресурса државе. На кратак рок, новца је било више него довољно, а дугорочно наивно се рачунало на фондове ЕУ.

Укупан јавни дуг био је, барем званично, испод 30% БДП-а и однос јавног дуга према БДП-у у Србији био је повољнији него у државама Југоисточне, али и централне Европе. Следеће године још увек су се осећале последице политике распрадаје: јавни дуг је смањен на 8,8 милијарди долара, а његово учешће у БДП-у сведено је на 25,9 одсто.

Али, крајем лета 2009. године јавни дуг нагло је скочио на 9,7 милијарди евра. У новембру 2010. године све агенције пренеле су вест да је јавни дуг Србије, закључно са октобром те године, достигао 11,48 милијарди евра. Крајем јануара ове године, јавни дуг скочио је на монструозних 12,13 милијарди евра или скоро 40% БДП-а, а влада уместо програма заустављања пропasti нације најављује само нова задуживања и понавља заклетве у евроатлантску будућност.

Током последње две године Србија се задужује више од пет милиона евра дневно, 202.000 евра на сат, око 3.300 евра у минуту. У исто време, према извештају ММФ-а у Србији је угашено више од 400.000 радних места.

Да за све није крива искључиво економска криза, која је према првим обећањима политичара требало да донесе просперитет уместо пропasti, а онда се

волшебно трансформисала у изговор за лоше руковођење земљом, говори пример Хрватске (која је такође презадужена држава). Према извештају Европске комисије о стању економије у земаљима које желе да се пријадруже ЕУ, у Хрватској је стопа незапослености у трећем кварталу прошле године смањена са 12,4 на 11,5 одсто.

Финансијски разорена Србија, из помрчине дужничког ропства нације неће моћи да брани ништа, а камоли своје интересе и границе. Србија без реалне економије не може да има стратегију обнове становништва и одбране, чврстину политike и утицај.

Сваке деценије, са више од 150.000 абортуса годишње, Србија статистички губи цело Косово својих нерођених беба. Сасвим је онда логично да таквој, осиромашеној и морално инвалидној Србији остаје да као зомби очути антицивилизацијску обуставу истраге убиства властите деце!

Србији је потребна нова политика, која неће бити спутана идеологијом безнађа. Српска национална психа прво треба да се лиши малосрпског комплекса. Треба да се ослободи осећаја нерационалне историјске кривице и уверења да су Албанци плоднији и моћнији народ. Србија за почетак треба да се покаје и сабере своја вишемилионска утробна чедоморства, извршена у установама њеног државног Министарства здравља и да спозна да је све време убијала саму себе о свом трошку.

Када би Србија до неке следеће годишњице албанске независности на Ким успела да уреди себе и своју економију, уместо што јалово цупка у чистилишту пре-грејање ЕУ и избомбардована се кити предстојећом НАТО конференцијом у Београду, постала би занимљив изазов за танку средњу класу која жели, а не може да проклија у натрпаним градовима Косова и Метохије.

Млад Албанац је дивље урбанизован и не живи више на селу. Он нема новца за своју модерну породицу, а већ 11 година га очекује с неба којим сада зује само радиоактивне пчеле и "апачи". Млади Албанац, као сваки нормалан човек, сања макар мало живота из филмова које гледа када има струје. Када би стварно, а не хипотетички бирао између поштовања вредне уређене државе и здравственог осигуруња из "жуте куће", резултат би могао да буде неочекиван за све северно од Ибра.

Покојни премијер Србије Зоран Ђинђић овако је двадесетак дана уочи смрти говорио о проблему Ким:

"Најгоре је да Косово буде фактички независно, а да нам га онда као млински камен прикаче за ногу и кажу: ви сте одговорни за њега и док не хармонизујете односе ви не можете да идете даље".

Претпостављам да делите мишљење са мном да се ово предвиђање остварује. Да би Србија превазишла такву судбину, потребно је да и званични Београд, за почетак, не буде тек умањена а лоша гротеска на трагу кича Лас Вегаса.

(Бранко Жујовић, Глас Русије)

Из војне униформе у монашку ризу ОФИЦИРИ МОНАСИ

Иако војна служба и официрски позив нису Богом забрањени, много је примера када су војници и официри скидали униформу и остављали оружје, а облачили монашку одећу и постајали Христови војници. Сви су то чинили добровољно и по неком унутрашњем гласу. А било је и оних војника, официра, војвода, ратника, војсковођа који се нису замонашили, а ипак су постали Христови војници.

Нису војници скидали униформу за то што војна служба није за честитог човека, нити због тога што војници не могу да буду добри хришћани. У Јеванђељу по Матеју је записано да је једном приликом Господу пришао римски официр и замолио га за помоћ. Господ му тада није рекао да скине војну униформу да би му помогао, већ, напротив, похвалио је с дивљењем веру тог многобожца. Да је Господ био против војне службе сигурно не би пропустио овакву прилику да поучи капетана да напусти своју службу.

А, према Делима апостолским, у Кесарији је живео римски капетан чете, Корнилије, побожан и богобојажљив човек, који је чинио многе милостиње народу и молио се стално Богу. На његове молитве, Господ му је омогућио да њега и све у његовом дому крсти апостол Петар. Капетан је примио крштење и дарове Духа Светога иако је био војно лице, и нико: ни Петар, ни анђео, ни сам Бог, нико му није поставио услов да напусти своју војну службу, у којој је свакако било не само парадирања, него и ратовања. А Када су Светог Јована Крститеља војници питали шта да чине да би се спасили, он им није саветовао да се одрекну војне службе и тог крвавог заната, него им је, како је записао свети јеванђелист Лука, само рекао: "Не злостављајте никога и не оптужујте лажно, и будите задовољни својом платом".

Према учењу светих отаца, у Христовом крсту, који се увек повезује са ваксрењем, јесте најдубља тајна. Исус Христос је првомученик и он је својим страдањем дао пример свима који ће му следовати: апостолима, мученицима и свим хришћанима. Христовим мучеништвом су уједно оправдана и страдања старозаветних праведника, Јова и многих пророка. А, према речима светог владике Николаја, сви богољубци и народољубци, били су у овоме животу велики мученици. Библија то недвосмислено потврђује, износећи пример Јакова, Јосифа, Мојсија, Исуса Навина, Самуила, Давида, Јова, свих пророка и праведника Старога Завета. И сав Нови Завет и сва историја Цркве потврђује то мноштвом примера.

Први мученик међу хришћанима, који је, попут распетог Господа, молио Оца

небеског да опрости његовим убицама, био је Свети првомученик и архијакон Стефан. Први је од седморице љакона које су рукоположили свети апостоли и први је мученик хришћански. Као проповедник у Јерусалиму, лажно је оптужен и каменован. Његове мошти су, 428. године, пренете су из Јерусалима у Цариград. Сачуване су захвалујући потажном хришћанину Гамалију.

Пишући о вери и о томе да је првомученик и архијакон Стефан човек испуњен вером, митрополит Антоније Блум, позивајући се на једну стару пословицу, каже да нико не може да се окрене од греха и од старе неистине ако не види у очима или на лицу макар једног човека сијање вечног живота. А према сведочењу оних који су гледали како је умро архијакон Стефан, кад су га због вере каменовали, његово лице је почело да сија као сунце: радошћу и вером, али и још нечим - светлошћу вечног живота! Ради вечног пребивања у Христу, вели митрополит Антоније, свети архијакон Стефан морао је да положи и свој живот. То су касније учинили и милиони хришћана.

Верујући Христу, верујући у силу његовог крста и ваксрења, апостол Петар је тражио да буде разапет и то са главом окренутом на доле. Велику жељу да страда као и Христос имао је и Св. Игњатије Богоносац. Путујући у Рим, где је требало да буде бачен међу звери због тога што је проповедао хришћанство, писао је посланице тамошњим хришћанима молећи их да се не труде око његовог избављења. Писао им је: "Оставите ме да будем храна зверовима преко којих се може достићи Бог, пшеница сам Божија и мљем се зубима зверова да се наћем чисти хлеб Христу... Љубав се моја разапе и нема у мени огња који жели ишта материјално, него је у мени вода жива и жуборећа која ми изнутра говори: Хајде ка Оцу!" Овакву жељу за страдањем ради Христа, коју је имао Св. Игњатије и многи други знани и незнани мученици, према речима светих отаца, није могуће разумети умом, него једино вером у Бога.

Црква је одувек ценила мучеништво као образац истинског живота. Крв мученика је, према речима Тертулијана, била семе нових хришћана. У житију Св. Поликарпа Смирнског се каже да су хришћани, "сабрали његове kostи,

драгоценеје од драгог камења и значајније од злата. Пракса подизања цркава на гробовима мученика траје непрекидно од првих векова хришћанства до данас. Мошти светих мученика се у свакој новој цркви уградију у часну трапезу и у антимини, који може, у случају неволje, да послужи и као замена за часну трапезу.

У тешким данима за Српску земљу и књегињу Милицију (манахију Јевгенију), 1402. године, када су Стефан и Вук Лазаревић отишли далеко на исток, до Ангоре, да ратују у саставу Бајазитове војске, манахија Јефимија је писала (везла позлаћеном златом) Похвалу светом кнезу Лазару. У том надахнутом тексту, у коме се огледа њена смирена и богобојажљива душа, Јефимија је, између остalog, написала: "...моли победитеља Бога да победу подари војеним ти чедима, кнезу Стефану и Вуку, за невидљиве и видљиве непријатеље, јер ако помоћ примимо с Богом, теби ћемо похвалу и благодарење дати. Сабери збор својих сабеседника светих и мученика, и са свима се помоли прославитељу ти Богу, извести Георгија, покрени Димитрија, убеди Теодоре, узми Меркурија и Прокопија и четрдесет севастијских мученика не остави, у чијем мучеништву војују чеда твоја вољена, кнез Стефан и Вук, моли да им се пода од Бога помоћ, дођи, дакле, у помоћ нашу, ма где да си."

Права вредност ове похвале није у књижевном дару манахије Јефимије, нити у језику, стилу или лепим речима, него, пре свега, у њенојјакој и истинској вери. Она се светом кнезу обраћа као живом кнезу а тако гледа и на друге свете ратнике. Она верује да су сви они сада Христови војници који могу да замоле Цара Небеског, да помогне онима који се моле за помоћ. Манахија Јефимија зна да су некадашњи ратници цара земаљског, Георгије, Димитрије, двојица Теодора, Меркурије, Прокопије и други, сада Христови свети ратници и да су, заједно са светим кнезом, заступници пред Богом за све ратнике земаљске који иду путем спасења.

И у новије време има примера да војници и официри скидају војну униформу и облаче монашку, или према казивању старца Пајсија Светогорца, не замонаше се сви који закујају на врата манастира и изразе такву жељу.

Око 1950. године, једног дана, како је записао старац Пајсије, манастир Константин је посетио неки официр, потоњи монах Ананије. Отац Филарет, игуман манастира, га је издалека ословио по имениу, говорећи му о незгоди коју је овај већ доживео. Посаветовао га је и утешио. Официр се збунио! Зачудио се Старчевој прозорљивости и рекао му са побожношћу: "Старче, желим да постанем монах чим изађем из војске." Старац је прозрео искушење које је након три године требало да се догоди, па му је одговорио: "И треба да постанеш, али не у овом манастиру, јер би те овде после три године задесило искушење са секретаром."

Када је официр завршио са војном службом, отац Филарет га је посаветовао и упутио у други манастир где се и замон-

ОД ПУКОВНИКА ДО МИТРОПОЛИТА

Митрополит Серафим (Чичагов Леонид Михајлович) рођен је 1856. године у Санкт - Петербургу. Образовање је стекао у Императорском Пажевском ко-
рпусу и био је веома запажен официр, примивши више руских и страних ордена. Године 1879. ступио је у брак са Н.Н. Дохтуровом. Промислом Божијим имао је духовну по-
дршку од Светог и праведног оца Јована Кронштадтског.
По његовом савету, одрекао се земаљских блага, награ-
да и одликовања, и
решио да буде војник Цара Небеског. Године 1891, у чину гардијског пуковника Преображенског пу-
ка, напустио је војску и прешао у Москву -
да се припреми за службу у Светој Цркви, а рукоположен је у ћакона, а затим у јереја - 1893. године.
До 1898. године је радио као свештеник, а те године је пошао монашким путем. Пострижен је и добио је монашко име Сер-
афим, по преподобном Серафиму Саро-
вском. Године 1918. постао је митрополит и од тада боречичка власт му није давала мира. До 1937. године више пута су га осуђивали, затвара-
ли и пуштали, а те године, 7. децембра, осуђен је на смрт за

Леонид Чичагов
у време кад је био официр (1880)

Архиепископ Серафим
(Чичагов) 1912.

ашио. Али он је сваког месеца долазио на разговор код Светог Старца. Једног дана, затекао је оца Филарета како седи у углу келије, држећи се рукама за главу. Отац Ананије, бивши официр, га је са болом за-
грлио и упитао: "Шта је, Старче? Шта ти се десило?" А Старац је забринуто одгово-
рио: "Ананије, дете моје, данас нисам имао никакво искушење. Бог ме је ос-
тавио."

Старац Пајсије причао је и то како су једном дошла двојица официра на Свету Гору изразивши жељу да постану монаси. "Зашто желите да постанете монаси? Откуда вам је то дошло?", питао је старац. А један од њих му је одговорио: "Ето, дошли смо овде на Свету Гору у посету, и онда нешто мислим да ос-
танемо, јер можда ће бити неки рат".

Отац Пајсије их је лепо замолио да се не срамоте, рекавши им: "Можда ће да буде некакав рат! И како ћете да напустите војску?" "Наћи ћемо неки разлог", одговорили су му.

Старац је неко време ћутао разми-
шљајући шта могу да нађу: да се праве
луди, или тако нешто, а затим је рекао:

"Ако са таквим мислима кренете да постанете монаси, од самог почетка нећете имати успеха". Тим речима је и завршена прича о монашењу те двојице официра.

Многи знани и незнани војници, официри, ратници, војводе, и војсковоће, краљеви и цареви, ради остварења виших хришћанских идеала, царства небеског и спасења душе, одрицали су чинова, одликовања, награда, каријере, и свих земаљских блага, скидали војну униформу и облачили монашку. А многи су, још док су носили униформе, пошли најтежим путем, путем Богочовека Хри-
ста, и следили га до Голготе. Иако су знали да је исповедање Христовог имена потписивање смртне пресуде, многи војници, официри и војводе царева зема-
љских храбро су исповедали своју веру и, страдајући ради Христа, постали су Христови војници.

Први официр који је, после Христовог страдања, скинуо војну униформу и удаљио се од света ради Христа био је Свети мученик Лонгин. То је био онај капетан, старешина војника који су прис-

"контрареволуционарну монархистичку агитацију". Стрелjan је 11. децембра у Московској области, на тзв. Бутовском полигону.

Другачије није ни могао да сконча тако велики духовник у таквом безбожничком режиму, официр цара земаљског и цара небеског, кога је волео и поштовао Свети цар мученик Николај, коме је заштитник Свети Серафим Саровски, а духовни учитељ Свети Јован Кронштадски. Осамдесетједногодишњи болесни и немоћни старац није ништа признао. Гледајући смрти у очи, држао се као и сви његови славни претходници који су скинули официрску униформу и обуκли монашку, кренувши путем Јеванђеља.

Свештеномученик митрополит Серафим (Чичагов) канонизован је 23. фебруара 1997. године.

уствали распећу Исуса Христа на Голготи, о чему сведоче јеванђелисти Матеј, Марко и Лука. Описујући Христово страдање божанствени Матеј вели: А капетан и који с њим чуваху Исуса видевши да се земља тресе и шта би, поплашише се врло говорећи: Заиста овај беше Син Божји.

Тај капетан је, дакле, био старешина војника, односно страже која је чувала Христов гроб, који је поверовао у Христа. Кад су јеврејске старешине сазнале за Христово васкрсење, потплаћивали су војнике да проносе лажну вест - да Христос није васкрсао него да су га укради његови ученици. Покушали су да потплате и Лонгина, али он на то није пристао. Јевреји су тада хтели да га убију, али он је сазнао за то и, заједно са она два своја друга, скинуо је свој војнички појас, отишао код апостола и крстио се, а затим је тајно напустио Јерусалим и преселио се у Кападокију. Тамо се предао посту и молитви, и, као живи сведок Христовог васкрсења, обратио је многе незнабошце у истиниту веру.

М. Петровић

Писио:
Крсман
Милошевић

170 година од рођења и 100 година од смрти Лазе Костића (1841-1910)

ЗАЧЕТНИК СРПСКЕ МОДЕРНЕ ПОЕЗИЈЕ

Најбољим естетичарима и филозофима наше културе Лаза се прикључио својим књигама Основи лепоте у свету (1880) и Критички увод у општу филозофију (1884). Ипак, Лазино главно стваралаштво је поезија. Од прве своје објављене песме Питач и слепац (1858) до последње Santa Maria della Salute (1909), он је доказивао свој величанствени таленат.

Српска поезија пре Лазе Костића, а многи кажу ни после њега, није се „винула до висина“ које је достигло његово песничко дело. Као новинар, филозоф, дипломата и песник предњачио је у свом времену, па ни до данас многе његове песме нису ништа изгубиле на уметничкој вредности.

Родио се 31. јануара 1841. у Ковиљу крај Новог Сада у граничарској официрској породици. Похађао је српску основну школу у Ковиљу и Ђурђеву, два разреда реалке у Панчеву, а гимназију у Новом Саду и Будиму где је магистрирао. Завршио је правне студије у Пешти и положио докторат на латинском језику (1866). Те јесени изабран је за професора у новосадској гимназији, а после 1867. био бележник Новосадског магистрата (1867-1872), председник варошког суда и посланик Народног црквеног сабора (1869-1872) у Сремским Карловцима, посланик у Угарском сабору (1873-1875), када је мандат уступио вођи своје Српске народне слободоумне странке, Светозару Милетићу.

Политички веома активан, путовао је на разне међународне скупове који су одржавани у Паризу, Москви, Љубљани, Цетињу, Београду. Крајње подозирив угарским властима, два пута је хапшен. У време Херцеговачког устанка (1875) и у току припрема за српско-турске ратове (1876-1878), боравио је на Цетињу и Београду, па је поново ухапшен (1876) под оптужбом да је „врбовао добровољце“. Певало се тада у народу: „Зелен добош добије, Лаза Костић робује...“ По изласку из затвора, живео је и радио у Бечу и у многим европским листовима писао о ратним збивањима на Балкану, Источном питању и кризи. Заједно са српским министром иностраних дела, Јованом Ристићем, присуствовао је Берлинском конгресу (1878), дубоко разочаран игнорантским ставом Великих сила према његовом народу.

После уређивања београдских новина Српска независност, наредних осам годи-

на (1883-1891) провео је на Цетињу, где је уређивао листове Глас Црногорца, Црногорка и Нова Зета. Ту, на Цетињу, због неслагања с „незгодним“ кнезом Николом, вратио се у Нови Сад и четири године живео на имању њему драге породице Дунђерски и фрушкогорским манастирима, понавиши у Крушедолу. Ту, у Крушедолу, у исконском миру манастира, велики песник је често налазио уочиште. Како га није мимоилазила беспарица, тамошњи монаси хранили су га и спасавали од велике туге и безнађа. Тешке оскудице се „ослободио“ женидбом са имућном Јулком Паланачки (1895) и живео у Сомбору. Дубоко разочаран и сломљених младалачких идеала, до смрти је водио спокојан живот, путовао, преводио, писао. Увек је био загледан у Војводину и Србију. Умро је у једном бечком санаторијуму 9. децембра 1910. године, а сахрањен на сомборском гробљу.

Својом правном струком се није много бавио. Као полиглота и полихисторик, био је један од најбољих интелектуалаца међу Србима свога доба. Већи део његових бројних написа остао је у сенци његових стихова. Уз обимну књигу поезије, оставио је две књиге драмских текстова, књигу о Змају, приповетке, четири књиге новинских текстова о политици и уметности, три књиге о књижевности и језику, мемоаре, неколико књига занимљиве преписке. Био је један од најбољих новинара на српском језику, „стваран и неспорни зачетник српске есејистичке критике“, каже Палавестра. Породици Лазиних књижевних дела припада и књига О Јовану Јовановићу Змају, која је дочекана „на нож“ 1902, пошто су је савременици дочекали као памфлет уперен „против свог националног песника“. Касније су зналици књижевности схватили да је Лаза веома зналачки „разгрнуо слојеве Змајеве поезије“ и високо уздигли њене праве вредности.

Најбољим естетичарима и филозофима наше културе Лаза се прикључио својим књигама Основи лепоте у свету (1880) и Критички увод у општу филозофију (1884). Ипак, Лазино главно стваралаштво је поезија. Од прве своје објављене песме Питач и слепац (1858) до последње Santa Maria della Salute (1909), он је доказивао свој величанствени таленат. Његово полазиште је да је лепота, у свим својим многобројним видовима, основа свега што постоји. Две супротности - сан и јава, машта и ирационално - рађају уметничко дело „укрштајем, спајањем, синтезом“.

Свој „укрштај супротности“ изразио је у песми Међу јавом и мед сном. На крају свог стваралаштва, песмом Santa Maria della Salute приближио се свом песничком идеалу, где се песма рађа из вишеструких укрштаја, остварује синтезу филозофије и поезије, дајући песми величанствене димензије, да задиви „богове силне, камо ли људе“. У њој се сустижу срећа љубави и химна трагедији.

Овој песми је изречено више похвала но о било којој другој испеваној на српском језику. Похвале иду од тврдњи да је то „најлепша песма нашег песништва“, до оне да је „најљубавнија песма српске књижевности једној несусјеној љубави“ (Исидора Секулић).

И остали Лазини љубавни, родољубиви и филозофски спевови и песме налазе се у врху српског песништва - У Срему, Ђурђеви ступови, Славуј и лала, Беседа, Минадир, Певачка имна Јовану Дамаскину, Самсон и Делила, Спомен на Руварца и друге. Лаза је остао узор многим данашњим естетичарима и знaczima књижевности, па није ни чудо што га сматрају зачетником модерне српске поезије.

И драматургија Лазе Костића почива на „укрштају“ супротности. Реч је о укрштају нашег националног јунака и духа из народне песме, са најбољим традицијама европске литературе, посебно шек-

Перо Зубац о
Ленки Дунђерски

ЛЕНКА ЈЕ ВОЛЕЛА ЛАЗУ

Издавачке куће "Медија инвент" и "Тиски цвет" из Новог Сада објавиле су изузетно значајну лирску студију Пере Зупца "Ленка Дунђерска". А новинар "Политике" је, 2. септембра прошле године, разговарао са чувеним песником, есејистом, антологичарем, аутором "Мостарских киша", једне од најзначајнијих поема српске књижевности.

Главна тема разговора је Ленка Дунђерска.

-Студијом "Ленка Дунђерска" испунили сте налог Милана Кашанина, који је тврдио да је Ленка толико важна за Лазу Костића да заслужује студију?

-То је Кашанин записао у једном есеју педесет година пре моје студије. Можда би и други истраживачи пре мене остварили тај Кашанинов завет да су имали наклоност породице Дунђерских. Без тога, ни Лесковац, ни Кашанин, нису могли даље.

-Ленка није имала прилику да чита чувену песму "Santa Maria della Salute", али је прочитала једну другу, мање познату - "Госпођици Л. Д. у споменицу"?

-Песму је Лазар написао у Крушедолу 1892. и приложио у дворцу Дунђерских у Челареву у њен споменар, дрвену кутију од финог дрвета са ружама исликаним на поклопцу, који је, најжалост, нестао, ако је нестало, и у њој је много шта казано о односу песника и младе Јелене.

-Теодора Дунђерски Ђурић, на чије се исказе позивате, веровала је да је Ленка била заљубљена у Лазу Костића?

-Госпођа Теодора Дунђерски Ђурић, унука Гедеона, Ленкиног најмлађег брата и праунука Илије Огњановића Абуказема, којој сам посветио књигу, једини је поуздан свидок о односу Лазара према Ленки и Ленке према Лазару. Она је то, као девојчица, могла да чује од свога деде који је био и извршилац Лазаревог тестамента и најближи његов пријатељ у позним песниковим годинама, а посебно од своје баке Теодоре, која Ленку није упознала, а живела је уз Теодору све до средине шездесетих година прошлог века. Када је већ књига била написана и однета г. Теодори на читање, она је својом руком на странице рукописа уписивала сугестије и ту је и једна важна реченица да је Ленка волела

Лазу свом снагом трагичне забрањене љубави.

-Лаза Костић се, међутим, оженио Јулом Паланачком, захваљујући посредовању Ленкиног оца. Значи ли то да породица Дунђерских није одобравала везу с песником?

-Лаза је Јулку Паланачки испросио пре одласка у Црну Гору 1884. године, али је мајка није пустила да пође са њим јер се тамо пуша. Лаза је имао сукобе са Јулијанином мајком, а и Јеленина мајка није волела наслучиване близнаке између Ленке и Лазара.

Мислим да Лазар није имао храбrosti да запроси Ленку од Лазара Дунђерског јер се плашио њене самосталности, самосвојности, јединствености, зрелости, лепоте, младости, уплашио се да ће морати да мења своје навике и да ће изгубити слободу. Женидба Јулком била је сама бег у сигурност и равнотек живота, а отац Ленкин је био одређен за кума још у време веридбе.

-Постоји и прича да Ленка није умрла од "тифузне гроздице", већ да се отровала због неостварене љубави са тридесет година старијим песником?

Свакаквих верзија, не само чаршијских, о Ленкиној смрти сам се начитao и наслушао. Лаза Костић је у свом "Тајном дневнику", писаном на француском језику, записао један сан у коме се Ленка појављује бледа, као да нема доста крви, и у загради забележио: "Није ли тифусна гроздица, болест од које је умрла, болест крви"? Дакле, и он је мислио да је званична верзија тачна. Мада у песми каже да она свисну. И да разјаснимо још једну тајну - Јелена Дунђерски није била толико млађа од Лазара, она је рођена 26. октобра (9. новембра) 1869. у Сентомашу, на Митровдан, а не 21. новембра 1870. И Лазар је, зацело, памтио дан њеног рођења само је, као и други, додао разлику у данима између старог и

новог календара на датум у који је разлика већ урачуната. Својом напоменом испод песме "Госпођици Л. Д. у споменицу", да је Ленка умрла лицем на дан свога рођења, Светог архангела Михаила, а то је иначе дан када се у базилици Санта Марија делла Салуте масовно посећује православна икона Богородице Месопандитиссе (Посреднице мира) и Лазар Костић је припомогао мистификацији око Ленкиног рођења. Зашто су и родитељи на посмртну парту ставили ту годину рођења и урезали на гробну плочу у Капели Дунђерских у Србобрану, не знам.

-Песму "Санта Марија делла Салуте", Лаза Костић објавио је 1909. децембра и по после Ленкине смрти. Да ли постоје различите верзије ове песме?

-Права верзија је она послата Милану Савићу и објављена у књизи "Песме". Тада редослед строфа одредио је сам песник. Има доста верзија одређених строфа, па и стихова, који нису ушли у песму на пронађеним рукописним верзијама поеме. (...)

-Можете ли нам рећи нешто о, условно говорећи, љубавном троуглу: Ленка Дунђерски - Лаза Костић - Никола Тесла?

-Лаза је познавао Теслу и сазнао је, у разговорима са Ленком, да је Тесла, у неку руку, њен идол, па је то искористио, у данима када је Тесла изгорела лабораторија, да му понуди, у писму, неименовану, веома богату миразику, уз то лепотицу, не би ли га оженио, описујући је најлепшим епитетима као особу "подобну да савлада сваку женом-рзицу". Тесла му одговара на два писма одбијајући понуду, да и не зна о коме Лаза говори, јер се "он са науком венчао". Година је 1895. последње лето Ленкиног живота. Мислим да је она знала за Лазина писма и за Теслиним одговоре. Мислим да се Лаза обрадовао Теслином одговору, јер ће Ленка остати ту и неће отићи преко океана, а, ето, њему је савест мирна, покушао је да је уда за најбољега, мада је и за њега, у једном писму, написао: "Где су двоја кола мудрости, ту су треће лудости".

-Када сте први пут прочитали песму Лазе Костића, нисте писали поезију. У којој мери вам је ова песма променила живот?

-Та песма није моја најдражја Лазина песма, али ме је натерала да годинама трагам за тајном инспирације, тако моћне и тако опијајуће. Тако је настала књига о Ленки.

-Књигу сте писали руком, јер "белина хартије иницира белину сећања". Да ли компјутери уништавају магију стваралачког чина?

-Не. Компјутер посматрам као помагало, али још увек волим звук писаће машине. Руком пишем најчешће, јер тако имам опипљив додир са текстом.

Зоран Радисављевић

спировском драмском наслеђу. У Максиму Црнојевићу покушава да дође до нове, оригиналне драмске хармоније. У Гордани основну радњу налази у народној поезији, а за уметнички поступак "обраћа" се ренесансној комедији. У Пери Сегединцу укршта историјску тему о побуни српских граничара (1736), са аналогним појавама Његовог доба. Близставим говором о нашим народним песмама, задивио је и бечки научни круг.

Укрштаји супротности као да су владали и Лазиним животом. Заљубљен, и после њене смрти, у жену својих снова Ленку Дунђерски, која је инспирисала његове најлепше стихове, оженио се, још за

њенога живота, Јулком Паланачки, према којој је имао само коректан осећај поштовања. После смрти његове највеће, а неостварене љубави, младе и лепе Ленке Дунђерски, која је умрла у 25-ој години у Бечу (1895), објавио је једну од најлепших песама српске лирике "Santa Maria della Salute". Стварао ју је 14 година, а рукопис предао у штампу 3. јуна 1909. године. Ленка и данас плени пажњу поштовалаца уметности, поезије, историје.

Необичан као личност, скроман, оригиналан, дружији од својих савременика које је често шокирао, један од највећих српских интелектуалаца свог времена,

увек је приман с осмехом којим се дочекују увесељивачи. Жivot му је био "укрштај супротности" из кога су се рађали највиши дometи. Било је ту и судара између једне велике уметничке и људске личности, са средином која га није могла разумети и видети у "правој оптици". Из подножја је тешко осмотрити највише врхове.

Лазино дело, сем што је речит документ о сјају и јаду једне песничке судбине, значи у великој мери и потресну оптужбу против тешких друштвених и политичких прилика у којима је песник живео, али и стања културе Срба у 19. веку.

Писи:
Мр сц. др
Часлав Антић

Веома је важно за здравље одржавање нормалне динамике пражњења црева. Мало се о томе говори, јер се сматра помало непријатном темом за разговор. Најчешћи узроци овог стања су лоше животне навике, нередовни обиди, недовољно кретање, сува храна, често конзумирање бразе хране, храна сиромашна биљним влакнima. До "затвора" доводе и једење с ногу при чему се храна не сажваје доволно, неуредни и преобилни оброци итд.

У последње време и неки други фактори све више утичу на стварање овог проблема, пре свега узимање појединих лекова, као што су: антациди (лекови за смањење желудачне киселине), диуретици (за "избацивање" воде), таблете гвожђа, лекови против алергије, бета блокатори (лекови који стабилизују неправилан рад срца) и други.

Појаву лењих црева могу изазвати и неке болести, као: дијабетес, болести бубрега, поремећај рада штитне жлезде, оштећење карлице, итд.

Након што се у танком цреву искористе хранљиви састојци хране, све отпадне и неискоришћене материје доспевају у дебело црево. Функција дебelog црева се састоји у томе да апсорбује воду из фекалне масе која доспева у њега из танког црева и да затим ту фекалну масу даље покрене напред ради крајњег избацивања кроз анални отвор у року од 18 до 24 сата. Међутим, уколико у том времену не дође до пражњења црева, штетне материје почињу да се гомилају изазивајући различите симптоме, као што су: мучнина, осећај надусти после јела, слаб апетит, главобоље, нервоза.

Како је редовно пражњење црева веома важно за здравље, значајно је пре свега да се ујутру почне са доручком како би се стимулисала покретљивост црева. Такође важно је да исхрана буде са уравнотеженим уносом беланчевина, угљених хидрата и масти. Биљна влакна имају способност да бубре у цревима, врше притисак на зидове црева и тиме стимулишу природни рефлекс пражњења. Воће и поврће, уз знатан садржај витамина, богата су и биљним влакнima па је значајно храну обогатити и овим намирницама. Посебно корисним се сматрају пшеничне мекиње и ланено семе. Довољан дневни унос течности од 1.5 до 2 литра, али без алкохолних и газираних пића, сматра се веома стимултивативним за рад црева, као и бављење физичком активношћу (вожња бицикла, брзо ходање, баштенски радови и сл.)

Када се све ово уради треба се надати да ће црева ући у очекивану динамику и ослободити наведених тегоба. Ако све то не да резултате треба се обратити лекару.

Све напред описано односи се на функционалну опстипацију. Друга врста опстипације јесте органска која је проузрокована паралитичком или механичком опструкцијом проласка садржаја црева тј. столице. Овде се не ради о лењим цревима већ о механичкој препреци коју могу изазвати прираслице на цревима, тумори црева, сужење ануса или ректума, па и клубе глиста. У највећем броју случајева решава се хируршким путем.

За овај поремећај одомаћен је израз затвор (опстипација), међутим, треба разликовати две врсте појмова: опстипација која означава изостанак спонтаног пражњења црева и констипација, која означава стање када особа има ретке, тврде, оскудне и суве столице често праћене осећајем непотпуног пражњења.

"Затвор" и како га спречити МЕРА У СВЕМУ

ХЕМОРОИДИ И ИСХРАНА

Многи људи пате од хемороида. Хемороиди су отечени сунђерасти делови ткива који окружују чмар, а у којима има много крвних судова. Често их је могуће спречити правилном исхраном. Хемороиди могу бити унутрашњи (у аналном каналу) или спољашњи, кад се могу напити као чворићи или куглице око чмара. Испали хемороиди вире из чмара.

Симптоми, између осталих, могу бити бол при пражњењу црева, свраб и

ректално крварење. Бол може бити јак ако је упитању велики хемороид. Хемороиде обично изазива затвор, кад напипање при пражњењу црева повећава притисак у крвним судовима који се шире. Осим тога затвор погоршава стање већ постојећих хемороида, јер истискивање тврде столице гребе проширене крвне судове, а напипање излаже чмар притиску. Хемороиди се чешће јављају током трудноће и одмах после порођаја. Чешће их добијају гојазне и неактивне особе или оне које у исхрани не узимају доволно влакана, а узимају превише рафинисане хране.

Превентивне мере, стручњаци саветују:

- Ослободите се вишке килограма;

- Храните се уравнотежено са много влакана, како бисте добили хранљиве материје потребне да крвни судови остану јаки и здрави и како бисте спречили затвор;

- Пијте најмање шест додатних чаши воде дневно како би столица била мекша;

- Редовно се крећите да стимулишете крвоток;

- Чувате се читања у WC-у. Предуго седење на тоалету повећава притисак на рецтум;

- Једите много свежег воћа и поврћа, интегралних житарица, коштуничавог воћа и семенки. Они садрже влакна која помажу код лечења затвора, витамин Ц (агруми и већина осталог воћа, броколи, паприка и већина осталог поврћа), као и флавоноиде (интегралне житарице, поврће, и воће светлијих боја) пигменте који јачају зидове крвних судова и дају им покретљивост. Бобичасто воће, трешња и хељда садрже нарочито корисне флавоноиде;

У болним периодима свакодневно се одмараете (два пута по попа сата дневно седећи или лежећи са стопалама подигнутим изнад нивоа кукова);

- Немојте дugo стајати у месту и вежбајте најмање 20 минута дневно како бисте подстакли крвоток.

Стручњаци саветују

КАКО ЗАУСТАВИТИ ШТУЦАЊЕ

Штуцање је у принципу безазлено, а изазива грачење дијафрагме, односно надражај нерва поз-

натог као "Нервус прхенијус".

Може се јавити као реакција на брзо једење и гутање ваздуха, конзумирање хладног пића или љутих јела, а често се јавља и као последица стреса и узбуђења.

Штуцање се манифестије тако што грачење дијафрагме доводи до ширења плућа уз трзај, а део душника у коме се налазе гласне жице (глоттис) се затвара великим брзином. То доводи до прекида потока

воздуха и испуштања оних познатих звукова који нас иритирају, односно штуцања.

Штуцање није опасно, али ако траје сатима или чак данима неопходно је обратити се лекару. Наравно, пре тога можете испробати неке од добрих традиционалних метода и зауставити штуцање сами.

Доста помаже ментално одвраћање пажње од штуцања, а то се може постићи тако што ћете покушати, примера

ради, да се сетите шта сте пре-кјуче ручали или да се сетите нечег другог.

Позната метода јесте да вас неко уплаши, а помаже и конзумирање кашичице шећера односно воде.

Стручњаци препоручују и још неке методе које провеђено помажу у заустављању штуцања. Можете покушати са убрзаним дисањем на уста или нос.

Адвокатске услуге **ПОВОЉНИЈЕ ЗА КВП**

На основу уговора о пословној сарадњи закљученог са УВПС, адвокати: „Ивана Ц. Јовановић, из Београда - ул. Балканска бр. 18, локал 93 (ТЦ „Ивићум“), телефон 011/2644384 и 064/1735395; „Љиљана Јаковљевић, из Београда -ул. Чубурска бр.2, Занатски центар „Пејтон“, телефон 011/2446977 и 064/1427122; „Станојко Михајловић, из Београда - Булевар Зорана Ђинђића бр. 76/28, телефон 011/145617 и 064/1280990, телекомуникације 011/145617 и 064/1280990, Обављаће за потребе војних пензионера следеће правне послове:

- 1)Давати бесплатне правне савете, и
- 2)Уз накнаду по важећој адвокатској тарифи умањеној за 20 одсто (адвокати Љиљана Јаковљевић и Станојко Михајловић), односно 30 одсто (адвокат Ивана Јовановић) пружаће све остале адвокатске услуге.

Адвокати ће клијенте примати: Ивана Јовановић уторком, Љиљана Јаковљевић средом, а Станојко Михајловић петком, сви у времену од 17 до 19 часова.

УМАЊЕНЕ АДВОКАТСКЕ ТАРИФЕ

Удружење војних пензионера Србије прошле године је, приликом потписивања уговора са адвокатима о пословној сарадњи, настојало да, пре свега, заштити интересе корисника војне пензије. Тим уговором, адвокати су се обавезали да војним пензионерима дају бесплатне правне савете, а да остале адвокатске услуге наплаћају по важећој адвокатској тарифи умањеној за 20 до 30 одсто. Адвокати не плаћају за то никакву накнаду Удружењу, али су дужни да га тромесечно обавештавају о пружању адвокатских услуга члановима УВПС.

Из последњег извештаја адвокатске канцеларије Иване Ц. Јовановић се, примера ради, види да је обавила више услуга за војне пензионере. За адвокатску услугу "писање тужбе", која је по важећој тарифи 5000 динара, наплатила је 2.500 динара, за писање тестамента наплаћивала је 3.500 динара, уместо 10.000 динара колико је по тарифи.

УСЛУГЕ ВЕЗАНЕ ЗА САХРАНУ ПРЕКО УДРУЖЕЊА

Уколико користите услуге у вези сахране преко Удружења војних пензионера Србије требало би да знате да услуге могу користити чланови УВПС, чланови њихових породица, као и сви остали војни осигураници.

Преко Удружења могу се добити комплетне услуге везане за сахрану:

- организација и заказивање термина за сахрану или кремацију,
- упис у матичну књигу умрлих,

- спроводница за пренос покојника,
- штампање посмртних плаката,
- продажа погребне опреме,
- превоз покојника,
- организација војних почасти,
- помоћ око сређивања докумената пре и после сахране ради регулисања права чланова породице после смрти војног осигураника,
- бесплатан долазак у стан породице пре минулог ради договора.

Све додатне информације могу се добити у месним и општинским организацијама УВПС или директно на тел. 011/8333-142 и 011/6161-769.

Војномедицинска академија,

Црнотравска 17, 11000 Београд

Телефони:

011/266-11-22, 266-27-55 Факс: 011/266-61-64

Телефони за заказивање прегледа:
011/266-27-17, 3609-398, 3609-399, 3608-498
e-mail: vma@mod.gov.rs

ВУКОТИЋ НАДА сликарка у пензији врши израду квалитетних слика на платну - пејажа и икона прикладних за поклоне и украс просторија. По жељи наручиоца може и са другим мотивима према донетим фотографијама и у разним димензијама. Цена повољна уз попуст за пензионере. Контакт телефон 064/212-55-63.

ПРОДАЈЕМ КУЋУ У ПИРОТУ

У центру Пирота повољно продајем 1/2 куће са посебним улазом која се састоји од тробосног конфорног стана на спрату са двориштем и помоћним просторијама. Звати од 16 до 20 часова. Тел. 011/164-464

Поводом Дана Војске Србије

УНАПРЕЂЕЊА И ПОСТАВЉЕЊА ОФИЦИРА

Поводом Дана државности и Дана Војске Србије - 15. фебруара, председник Републике Србије Борис Тадић донео је указе о постављењу на нове дужности, унапређењима у виши чин и престанку службе високих официра Војске Србије и Министарства одбране.

На нове дужности постављени су:

- Бригадни генерал БЈЕЛИЦА Марка МИЛАН, за заменика начелника Генералштаба Војске Србије,
- Генерал-мајор ЈЕВТИЋ Војислава МИОДРАГ, за ректора Универзитета одбране,
- Бригадни генерал РАДОВАНОВИЋ Тугомира ГОРАН, за заменика команданта Команде за обуку,
- Пуковник НОВАКОВИЋ Јована МАРИЈАН, за начелника Војномедицинске академије,
- Пуковник ЖАРКОВИЋ Николе ДУШКО, за начелника штаба Ваздухопловства и ПВО,
- Пуковник ЈАНКОВИЋ Милије ДЕЈАН, за начелника Управе војне полиције,
- Пуковник ТОДОРОВИЋ Слободана МИЛОМИР, за команданта гарде,
- Пуковник ГЛИШОВИЋ Живорада ЖЕЛИМИР, за команданта 3. бригаде КоВ,
- Пуковник БАНДИЋ Бранка ПРЕДРАГ, за команданта 204. ваздухопловне бригаде.

У више чинове указом председника Тадића унапређени су:

у чин генерала

- Генерал-потпуковник МИЛЕТИЋ Радослава МИЛОЈЕ, начелник Генералштаба Војске Србије.

у чин генерал-потпуковника

- Генерал-мајор РАДОЧИЋ Обрада ПЕТАР, директор Инспектората одбране,
- Генерал-мајор ЖИВКОВИЋ Миодрага АЛЕКСАНДАР, командант Команде за обуку.

у чин генерал-мајора (ванредно)

- Бригадни генерал БЈЕЛИЦА Марка МИЛАН
- Бригадни генерал КОВАЧ Вукана МИТАР
- Бригадни генерал ЖИВКОВИЋ Јордана ВИДОЈЕ

у чин бригадног генерала (ванредно)

- Пуковник ЗРНИЋ Милорада БОЈАН
- Пуковник БРАНКОВИЋ Милана ЧЕДОМИР

у чин бригадног генерала

- Пуковник ЈАНИЋИЈЕВИЋ Драгана СЛАВОЉУБ

- Пуковник ЗЕКОВИЋ Вукалице ГОРАН.

Председник Тадић одлучио је и о престанку војне службе:

- Генерал-потпуковника ЂИРКОВИЋ Живојина МЛАДЕНА,
- Бригадног генерала ВРАНИЋ Пунише МИРКА,
- Бригадног генерала ЂЕЛИЋ Јована ЂУРЕ,
- Бригадног генерала БРАНКОВИЋ Милана ЧЕДОМИРА.

ЦАРСТВО ГОРЧИНЕ

Једном, не тако давно, постојајуло је краљевство. На добром месту. Са одличним географским положајем. Мало, али скоцкано. Уређено с укусом. Поштено. Слатко. Да га поједеш.

Имало је пристојне приходе. Редовно. Грађани су били веома задовољни. Отуда су благовремено измиривали своје обавезе према овом слатком краљевству. Живело се мирно. Пристојно. Сви су били лепи и наслеђани. Вастели дан. Баш слатко.

Стари краљ је био омиљен. Учен и фин човек. Паметан. Разложан. Један сладак старчић. Краљица је била нежна. Тиха. Поштена. Праведна. Много слатка женица. Сложно су владали и живели у свом слатком краљевству. Било је лепо и поданицима. живот је свима био сладак. Слатко краљевство није ратовало. Само се развијало. На добробит суверена и народа. Све док слатки краљ није умро.

Наследио га је син. Набусти принц. Кисео као сирће. Љут као феферона. Горак као пелин. жељан власти... Све супротно од слатког.

Прво је на двору направио русвај. Сменио је све генерале! Дворске dame. Слуге и коњушаре. Куваре и дворске луде. Отказ је добила и цела влада. Све сами паметни и слатки старчићи. На њихово место довео је младе људе из других краљевстава. Новајлије јесу биле лепе, али не и слатке.

Одједном, у слатком краљевству више ништа није било као пре. Горко је почело да смењује слатко. Једино је још двора подсећао на добра стара времена. Закратко. Нови суверен га је префарбао у сиве тонове.

Врло брзо започело је загорчање живота и грађанима. Прво им је повећан порез. Драстично! Ко не би могао да га плати, морао је у затвор. То је довело до развоја грађевинарства. Сваки дан су грађени затвори или проширивани постојећи.

Промене су трајале годинама. Краљевство је поружнело. Слатко је декретом забрањено. Народ је забо-

НАРОДНЕ ПОСЛОВИЦЕ

- Ако будеш мост, свако ће да те гази.
- Ако другог поштујеш за себе не брини.
- Ако дуго живе скупа, животиње се заволе, а људи се замрзе.
- Ако желиш изгубити пријатеља, посуди му новац
- Ако желиш изгубити пријатеља, причај с њим о политици.
- Ако желиш језгро, сломи љуску.
- Ако жену тучеш, своју срећу тучеш.
- Ако загрми на Светог Илију, неће бити лешника.
- Ако знаш шта ти је било, не знаш шта ће ти бити.
- Ако имаш машице, не хватај ватру рукама.
- Ако их не можеш победити придржи им се
- Ако је го, али је соко.
- Ако је и колиба, наша је.
- Ако је и тешко живети, опет је живот сладак.
- Ако је на гувну, није у амбару
- Ако је неко луд, не буди му друг.
- Ако купујеш често оно што ти не треба, скоро ћеш продавати оно што ти треба.
- Ако ми не можеш помоћи, немој ми одмагати.
- Ако не можемо како хоћемо, а ми како можемо.
- Ако не почнеш, нећеш ни завршити.
- Ако не умије рећи, умије лећи.
- Ако неће зло од тебе, бежи ти од зла.
- Ако си ти вук, нијесам ни ја ћук.
- Ако ти могу купити капу, памет не могу.
- Ако у старости желиш одмор, мораши у младости унети напор.
- Ако хоћеш да пљунеш, пљуни у шаку.
- Ако хоћеш кога да познаш, подај му власт.
- Ако чиниш добро, не ударај у велико звono.

равио на колаче. Горчина је царовала. Увек и свуда. Чак је и хлеб био горак.

Злосрећно краљевство је променило и име. Постало је Шакајада.

Мића М. Тумарић, Етна

КОЛАЧИ

Пре неки дан спремала сам колаче по поруџбини за свадбу код Пантелића, кад ми неко зазвони пред вратима. Помисла сам да ми је Мица донела млевене орахе, она има одличну машину. Међутим, није била Мица.

- Госпођо, ми смо финансијска инспекција, добили смо пријаву да непријављено обављате приватну посластичарску делатност!

Мени се одсекле ноге!

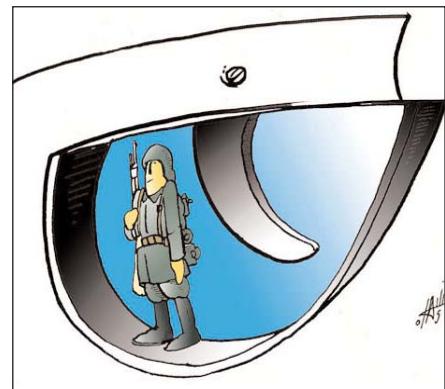
- Ма нисте ви то добро чули - једва прого- ворих - ја то мало помогнем комшиницама...

Међутим, они, мртви ладни, прођоше поред мене и уђоше у кухињу.

- А шта је ово!? - почеше да се скупљају око оних мојих колача.

- То су колачи! - испалим ја онако изгубље- на.

- Па видимо да су колачи - кажу инспектори.

- Али ово је баш велика количина! Има их као за мању свадбу!

Ћутим ја, зацрвенела се, глупо је да више лажем.

Али од силне гунгуле пробудио се мој Роле и одмах схватио о чему се ради. Ушао у кујну, ништа не говори, као да никог нема, седе за сто и поче да једе колаче. Једе Роле, једе, једе, ништа не говори. А он, хвала богу, а богами и мени, има сто двадесет кила! И једе мој Роле, једе, једе, а они инспектори само гледају.

Кад је све појео, устаде и оде без речи. И они инспектори се покупише и одоше без речи.

Е после се Ролету мало смучило. Не воли бајадере.

Слободан Симић, Етна